

Merre tovább

Gyülekezet?

Abonyi Sándor

Merre tovább Gyülekezet?

Írta: Abonyi Sándor

A könyv elkészítésében Péter fiam volt munkatársam.

Kiadja: Jászberényi Keresztyén Gyülekezet

Felelős kiadó: Abonyi Sándor

1999. május

E kiadvány sem részleteiben, sem egészében semmiféle mechanikus vagy elektronikus módon nem sokszorosítható - beleértve a fénymásolást és egyéb információátoló rendszereket - a szerző előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Minden jog fenntartva!
ISBN: 963 00 5339 3

Tartalomjegyzék

Előszó.....	4
Bevezetés	6
1. A Szentlélek ajándékainak működése napjainkban	9
2. Miről ismerni meg a keresztyént?.....	17
3. El lehet-e veszíteni az üdvösséget?.....	27
4. Az Egyház helyzete, vezetése ma	32
5. A helyi gyülekezet	37
6. A helyi gyülekezet vezetése	45
7. Hogyan működik a presbiteri vezetés?.....	55
8. A presbiteri vezetés megvalósítása	79
9. Biblikus szolgálatok, apostoli irányítás.....	87
10. A szolgálatok együttműködése	98
11. Az Egyház helyreállítása.....	103
12. Új tömlő, egyetemes papság, tanítványság.....	106
13. Az elhívás	110
Utószó	117
Felhasznált irodalom.....	120
Mellékletek.....	121

Előszó

1992-ben egy megújult budapesti gyülekezet evangélikációjának eredményeként, Isten kegyelméből - minden felekezeti háttér nélkül, a világból megtért emberekből - egy gyülekezet jött létre Jászberényben.

Az első két év kezdeti nehézségei és zavarai után, amelyek elsősorban a távirányításból és mindenki tapasztalatlanságából származtak, egy szükséghelyzetből kiindulva elkezdett Isten valamit kibontakoztatni. A gyülekezet „tapasztaltabb” (2-3 éve megtért) férfi tagjaiból, akik mellett Isten bizonyosságot tett, biblikus módon előjárók (presbiterek) beállítására került sor. Tradíciók hiánya miatt a vezetésben kizárólag csak a Szentlélek vezetésére, a Bibliában megírtakra tudtunk támaszkodni. Minden felmerült problémára a Bibliában kerestük a választ, amit minden esetben meg is kaptunk.

Egy idő után kezdett feltűnni, hogy olyan dolgokat teszünk, ami eltért a körülöttünk lévő gyülekezeteknél látottaktól. Kezdtük tudatosan - az Ige alapján, mindent a gyakorlatban kipróbálva - kialakítani egy biblikus gyülekezet - működési gyakorlatot.

Az Úr gyakran kiárasztja nálunk a prófétaság lelkét, sok kijelentéssel és új dallal dicsőítve meg magát. Nap mint nap megtapasztaljuk, mit jelent az, hogy a gyülekezet Krisztus teste, és egymásért, szolgálatuk szerint munkálkodnak a tagok. A prófétaság lelke bátorít bennünket, hogy saját tapasztalatainkkal alátámasztott látásunkat másokkal is megosszuk.

Hiszem, hogy ha a halász és egyéb foglalkozású írástudatlan emberekre háromévi együttlét után, mint aposto-

lokra, Jézus rá merte bízni az Egyházat, úgy az általa elküldött Szentlélek által képes ma is arra, hogy hasonlóan „laikus” embereken keresztül építse ma is az Ő Egyházát.

Az 1995-98. közötti időszakban elkezdtük megfogalmazni azt a szellemi látást, amiben az Úr lépésről-lépésre vezetett és vezet ma is bennünket. A többéves munka eredményeként, mostanra érkezünk el oda, hogy a könyv a jelenlegi formájában kiadásra kerüljön és az abban leírtak mások számára is hozzáférhetőek legyenek.

Ez a könyv nem egy könnyed stílusban írt szórakoztató olvasmány, műfaját tekintve inkább igetanulmány. Ma az emberi szokások már olyan erősen hatnak a hívő gyakorlatunkban, hogy a leírt Igei gondolatok sokszor furcsának tűnnek. Ezért a könyv többszöri tanulmányozása szükséges ahhoz, hogy tudatosodjanak bennünk azok a már feledésbe ment, manapság nem nagyon hangoztatott bibliai igazságok, amelyekre a könyv rá akarja irányítani a figyelmet. Ha vágy van benned, hogy a megrekedt, elsekélyesedett gyülekezeti élet egy új minőségű szintre emelkedjen, és a szabadság és élet szelleme érezhető legyen a hívő élet mindennapjaiban, akkor indulj el azon az úton, amelyen a könyvben leírtak vezetnek téged. A kizáró tanulmányozást és a mindennapi életben való alkalmazást hívő egyéni és gyülekezeti életednek megújulása fogja kíséreni. Kívánom neked, hogy sok örömben és egy kiteljesedett hívő életben legyen részed, mint mindannyiunknak, akik Isten áldását ilyen módon már megtapasztaltuk saját hívő életünkben.

Jászberény, 1999. január

Abonyi Sándor

Bevezetés

Az utolsó idöket éljük, és erre az idöszakra mondja az Ige, hogy „...az utolsó idökben sok hamis próféta jön és elhítetik, ha lehet még a választottakat is.” Mint a gomba, úgy szaporodnak napjainkban a különböző szellemi irányzatok. Ma már eljutottunk oda, hogy nemcsak a magukat keresztyénnek nevezö vagy keresztyén színeztü - valójában tévtanítást hirdető - közösségek tartanak igényt arra, hogy törvényes egyházként ismertessék el magukat, hanem különböző keleti vallások képviselői, sőt a magukat nyíltan sátánistának nevezö közösségek is.

Sajnos a magukat keresztyénnek valló közösségek is meglehetősen megosztottak napjainkban. Néhányan másként értelmeznek bizonyos bibliai Igéket, vagy saját hagyományt teremtenek azzal, hogy különböző emberi szokásokkal egészítik ki Isten Igéjét. Közösségüknek magukat másoktól megkülönböztető nevet választanak, és felekezeti keretek között élnek. Egyes felekezetek sajnos ma már a megtérést sem tekintik alapkövetelménynek. Kérdés, lehet-e így egyáltalán keresztyén közösségeknek tekinteni őket? Csak az tudja valóban követni Jézust, aki nemcsak megtért és bemerítkezett a bünök bocsánatára, hanem továbblépett abba a keresztségbe, amelyet Jézus váltságmüve hozott el számunkra. Ő az, aki Szentlélekkel és tüzzel kereszstel.

Az utóbbi évszázadban a Szentlélek nagy kiáradásának hatására hatalmas ébredések történtek az egész világon. Létrejöttek a különböző pünkösdi közösségek, majd azt követően az utolsó 30-40 évben kialakult egy, az egész világra kiterjedö *karizmatikus* mozgalom. Ez a

mozgalom a Szentlélek ajándékainak működésén keresztül nagyon sok áldást és valódi megújulást hozott a már szellemileg csaknem halott egyházba. Ez a szellemi megújulás ugyanakkor sok zavar forrásává is vált. (Hasonló zavarodottság jellemezte a farizeusokat is Jézus idejében, amikor nem tudtak mit kezdeni azzal az új tudománnyal, amely pl. a démonok kiűzését eredményezte.) Sokan, akik nem képesek megújulni, újjászületni és betöltekezni Szentlélekkel, értetlenül néznek, hogy ez az egész „új hullám” egyáltalán a Szentlélektől van-e vagy más szellemiségek hatása. A bátrabbak nyíltan a Szentlélek káromlásának bűnébe esnek, az óvatosabbak érdeklődve figyelik a jeleket és a gyümölcsöket.

A következőkben leírt látások és igei gondolatok elsősorban a karizmatikus mozgalom szemszögéből vizsgálják a különböző jelenségeket, és igyekeznek magyarázatot és iránymutatást adni. Az egyes igei látások kifejtésénél elsősorban a szellemi ajándékok biblikus működésére, a jó gyümölcsök szükségességére, a biblikus gyülekezetvezetésre, a prófétai és apostoli szolgálatok fontosságára, valamint minden hívő papságára szeretném ráirányítani a figyelmet.

Nagyon sok torzulás, hiányosság lelhető fel ma az Egyházban. A dolog természetéből adódóan ezek a hiányosságok alapvetően a vezetés hiányosságaira vezethetők vissza. Ezért kell kiemelten foglalkozni a gyülekezetek biblikus vezetésével, ami egyben a gyülekezetek biblikus működésének a záloga is. Ezért súlyponti kérdés a hívőkkel a biblikus gyülekezetvezetés megismertetése, valamint működési gyakorlatának bemutatása. Furcsa helyzet, hogy az apostolok és próféták, mint a gyülekezet építésének alapkövei nem illeszthetők bele a mai vezetési

gyakorlatba. Miért fontos, hogy a vezetés kérdésében is biblikus látásunk ill. gyakorlatunk legyen? Azért, hogy helyreálljon az Egyházban a biblikus gyülekezeti és gyülekezetvezetési minta, hogy leomoljanak a gyülekezetek közötti válaszfalak, és létrejőjön egy Istentől való egység. Az építés sokszor bontást is igényel, mert ha az új felépítését valami akadályozza, azt előbb le kell bontani. Ez néha fájdalmas, de az előrehaladás miatt szükséges és fontos, hogy mindez szeretetben történjen meg.

1. A Szentlélek ajándékainak működése napjainkban

Nagyszerű dolog megtapasztalni azt a bibliai igazságot, hogy az apostoli kor nem fejeződött be az első apostolokkal, hanem azóta is tart. A Szentlélek ma is ugyanúgy munkálkodik, mint a kezdeti időkben. Ma is sok bizonyosságot hallunk erről, és nap, mint nap személyesen is megtapasztalhatjuk.

Megmagyarázhatatlanok Istennek azok a csodái, amikor az első Pünkösdhöz hasonlóan betöltekezünk Szentlélekkel, és a lelki ajándékok működni kezdenek bennünk. Csak csodálni tudjuk Istent, amikor egy idegen - általunk nem tanult nyelven - kezdünk beszélni. Csodáljuk azt a bölcsességet, amivel egy-egy prófécián keresztül szól hozzánk. Csodáljuk, amikor imáink során valóságos gyógyulások történnek meg. Csodáljuk azt az erőt, örömet és békeséget, amit egyedül csak a Szentlélek tud adni.

Amikor először tapasztaljuk meg a Szentlélek ajándékainak működését életünkben, legszívesebben kirohannánk az utcára, és hangosan világgá kiáltanánk, hogy milyen megtapasztalásunk volt az Úrban.

Melyek ezek az ajándékok? Nagyon fontos ezeket ismerni ill. felismerni.

„A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom atyámfiak, hogy tudatlanok legyetek.” 1 Kor. 12.1.

„A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de

ugyanaz az Úr. És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkinben. Mindenkinnek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése:

- némelyiknek ugyanis *bölcsességnek beszéde* adatik a Lélek által;
- másoknak pedig *tudománynak beszéde* ugyanazon Lélek szerint;
- egynek *hit* ugyanazon Lélek által;
- másnak pedig *gyógyítás ajándékai* azon egy Lélek által;
- némelyiknek *csodatévő erőknek munkái*;
- némelyiknek meg *prófétálás*;
- némelyiknek pedig *lelkeknek megítélése*;
- másoknak *nyelvek nemei*;
- másnak pedig *nyelvek magyarázata*

De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinnek külön, amint akarja.” 1 Kor. 12.4-11.

Az ajándékok működése - főleg kezdetben, a túlbuzgóság, a tapasztalat hiánya, valamint a biblikus alkalmazási szabályok ismeretének hiánya miatt - torzulásokat szenvedhet, zavarokat okozhat. Nem volt ez másként az első gyülekezetek idejében sem. Nem véletlen, hogy ilyen okok miatt már Pál apostol is szükségesnek látta, hogy egy formálódó, fiatal gyülekezetnek, mint amilyen a korinthusi is volt, elmagyarázza, hogyan működnek a Szentlélek ajándékai (1 Kor. 14.). Tehát számunkra is nagyon fontos, hogy ismerjük az erre vonatkozó igéket, és minden esetben az újjászületett elménk kontrollja alatt maradjunk.

Hiszen tudjuk, hogy a Szentlélek „az erő, a szeretet és a józanság lelke”. A tapasztalat szerint leggyakrabban a következő igékben leírtakat sértjük meg:

„Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig *egymás után; és egy magyarázza meg*; Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek. *A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek, és a többiek ítéljék meg.*”
1 Kor. 14.27-29.

Senki sem tévedhetetlen még akkor sem, ha Isten szól általa! Legyünk alázatosak, ugyanakkor bátorítsuk testvéreinket az ajándékok használatára;

„*Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a Lelki ajándékokat, leginkább pedig, hogy prófétáljatok.*” 1 Kor. 14.1.

A gyülekezet építése érdekében biztat az Ige a prófétálásra. Bátorítsuk tehát testvéreinket a prófétálásra, de legyünk bölcsek annak kezelésében is. Csodálatos a Szentlélek örömeinek megtapasztalása; jó benne elidőzni. De csodálatos az is, amikor szolgálatunk során Isten ereje valóságosan megnyilvánul és csodálatos gyógyulások, szabadulások történnek.

Kik a karizmatikusak, a karizmatikusság „problémái”

Akikben működnek a Szentlélek ajándékai (karizmák), azokra azt mondják ma, hogy „karizmatikus keresztyének”. A keresztyén egyben karizmatikus is, ami-

Ilyen értelemben Jézus Krisztus (a felkent) is karizmatikus volt. Csak azok tudják tehát valóban követni Krisztust (valóban keresztyének), akikben működnek a Lélek ajándékai. Ezzel együtt, a Szentlélek ajándékainak működése ellenére, a karizmatikus mozgalmat is fenyegetik különböző veszélyek.

Egy látás

1994. nyarán, amikor napokon keresztül az Úr jelenlétében voltam, nagyon sok kijelentést adott, és adott egy szellemi látást is:

Nyílt látásban láttam a földgömböt, és rajta a kontinenseket és egy, az észak-amerikai kontinensről Európán át Koreáig terjedő nagy áramlatot. Nagyon nagy volt, és a Szentlélek szellemi módon mutatta, hogy ez az a karizmatikus mozgalom, ami ma az egész világon megfigyelhető, de ebben a mozgalomban valami nincs a helyén. Ezt követően az Úr a laodiceai gyülekezetnek szóló intésre hívta fel a figyelmet.

„Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál vagy hév. Így, mivel lágy-meleg (langyos) vagy, sem hideg sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel *azt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.* Azt tanácsolom néked, *hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne látszódjék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyó-*

gyító írral kend meg magad, hogy láss. Akiket én szeretek megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért és térj meg.” Jel. 3.15-19.

Később pedig a következő igékre mutatott rá a Szentlélek:

„Nem mindenki, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! Megy be a mennyek országába ; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! Nem a te nevedben profétáltunk-e, és nem a te nevedben úztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik; sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem ti gonosztevők.”

Máté 7.21-23.

Az egyik veszély tehát a Szentlélek erejében és a megtapasztalások örömében való elmerülés és vágyakozás az állandó megtapasztalásra olyannyira, hogy már nem a szolgálat, a cselekedetek és a gyümölcsök a fontosak, hanem maga a megtapasztalás öncélú élvezése. A tagok nagyon jól érzik magukat együtt a közösségben, de az evangelizálásra már nem vagy alig gondolnak, csak magukra. Ez a többnyire kellemes, jó hangulatú légkör később elsekélyesedik és visszacsúszik egyfajta langyosságba. „Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet”- mondta Péter Jézusnak a megdicsőülés hegyén.

A másik veszély pedig a jelek és csodák túlzott hangsúlyozása. A Jelenések könyvében és a Máté evangéliumban leírt fenti igék kevésbé emlegetett igék, és ha átfutunk rajtuk, rögtön azt gondoljuk, ez nem rólunk szól, és sajnáljuk azokat az embereket, akiket így minősít Jézus válasza: *ti gonosztevők*.

Kik azok ma, akik a legtöbb csodát művelik Jézus nevében? Talán a „történelmi egyházak”-nak nevezett közösségek képviselői, akik a Szentlélek ajándékainak megnyilvánulásaitól idegenkednek, esetenként talán még ellene is szólnak? Ugye nem? Őket elsősorban a Szentlélek káromlásának veszélye fenyegeti, ha nem tudnak különbséget tenni a Szentlélek munkája és a gonosz szellemiségek (Sátán) munkája között, mint ahogy erről a Máté 12.22-32-ben olvashatunk.

Azok a *sok csodát és sok hatalmas dolgot* Jézus nevében cselekvő emberek, akikről az Ige szól - és mint az igéből kiderül, *sokan* vannak ilyenek - ma nem lehetnek máshol, csak a nagy tömegeket vonzó karizmatikusnak nevezett keresztyén mozgalomban. Az Ige itt *Jézus nevében megtörtént csodákról* beszél, amelyekben Isten ereje valóságosan működik. A látható jelek, mint pecsét miatt ezek az emberek megingathatatlanok abban a hitükben, hogy ők Isten legnagyobb szolgálói, s egyfajta „karizmatikus góg” jellemzi őket. Ma is sok hívőt (és hitetlent is) vonzanak a jelek és a csodák, csakúgy, mint Jézus idejében, de Jézus nem kedvelte a jelkívánást.

„E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván, és nem adatik néki jel, hanem csak Jónás próféta jele” Máté 16.4.

A karizmatikusnak nevezett mozgalomban természetes, és jogos az igény a különböző karizmatikus jelenségek és a csodák iránt, mert Jézus megígérte, hogy, *aki hisz, azt ilyen jelek követik*. Az Isten jelenlétének állandóan, valamilyen fizikai jelenségen keresztül történő megnyilvánulása iránti vágy sajnos az utóbbi időben egyfajta alapkövetelménnyé vált, és ha a gyülekezeti alkalmon már nem dőlnek el az emberek, ha nem rázkódnak és nevetnek, akkor már mintha nem is lenne jelen a Szentlélek. Ilyenkor előfordul, hogy az igehirdetés elsődlegesen az ajándékok működésének gerjesztését szolgálja, és az alkalom egyfajta csodamutatvánnyá válik. Figyeljünk oda, hogy az *eszközből ne legyen cél! Ne hagyjuk, hogy a tömeg vonzása, a jelek és a csodák megtévesszenek bennünket*, és meglepődjünk majd az ítéletkor, mint az Ige szerinti, igen csak karizmatikusnak mondható emberek.

Ne hajszoljuk a csodákat! Isten alkotta a természeti törvényeket is, éppen azért, hogy rend legyen. Neki joga van esetenként ezen is változtatni (megállítani a napot az égen, ha a szükség úgy kívánja). Ha Isten az általa alkotott természeti törvények alól a különböző csodák által állandóan kivételt tenne, az azt jelentené, hogy nem tartja azt fontosnak, ezért nekünk sem kell komolyan venni, az pedig maga lenne a káosz.

A lelki ajándékok célja

Az Isten szerint való *karizmák jók, amelyek szolgálat munkájára adattak*, nem pedig öncélból, vagy az öröm és a jó érzés állandó keresése céljából. A keresztyénség nem egy szellemi „body building”. Nem az erő és a külsősé-

gek mutogatása a cél. Jézus felhívja a figyelmet, hogy *ne a jelekre és a csodákra figyeljünk, mert azok félrevezethetnek, hanem a gyümölcsökre.*

„A gyümölcsökeikről ismeritek meg őket. *Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt, de romlott fa sem jó gyümölcsöt.*” (szabadon idézve a Máté 7.18-20.).

Isten Igéje óv bennünket a veszélytől, csak hogy mi ezeket az Igéket szívesen átugorjuk. Lehet, hogy ezeket az intő szavakat nem olyan kellemes a fülünknek hallani, mint más, manapság sokat emlegetett Igéket. A teljes Írás Istentől ihletett, ezért vigyázzunk, hogy ne vegyünk el belőle, de ne is tegyünk hozzá!

Nem egyházak, felekezetek vagy gyülekezetek fognak üdvözülni, hanem felekezettől függetlenül, azok az emberek, *akik cselekszik az Atya akaratát.* Jézus megmondta, hogy csak kevesen találják meg a keskeny utat, és ez nem azt jelenti, hogy a világban élő emberek a pokolra mennek, aki pedig valamelyik gyülekezethez tartozik - kiváltképp, ha karizmatikus - akkor az üdvözül.

A fenti Máté idézetből látjuk, hogy nem a bennünket kísérő jelek a biztos garancia arra, hogy üdvözülünk! Szörnyű lenne, ha olyan meglepetés érne bennünket az ítélet napján, mint amiről az Ige ír! Hiába mentegetőzünk majd: De hát Uram! Én a te nevedben prófétáltam, ördögöket üztem, és sok más hatalmas dolgot cselekedtem!

2. Miről ismerni meg a keresztyént?

Sokféle felekezet és mozgalom van napjainkban és igen nehéz eligazodni közöttük; vajon melyik az igazi és ki az igazán keresztyén? Mik azok a jegyek, amelyek alapján félreérthetetlenül meg lehet állapítani, hogy valaki keresztyén?

- a biztos bibliai ismeret?
- józan, vallásos normák szerint való élet?
- az órákig tartó imádkozás naponta, esetenként még az utcán is, Bibliát hordozva?
- a jelek, amelyek a Biblia szerint követik a hívőket?

Azok a jegyek, amelyek alapján valakit meg lehet különböztetni másoktól, azok olyan jegyek, amelyekkel mások nem rendelkeznek. Így a keresztyének is rendelkeznek olyan tulajdonságokkal, amelyekkel *csak és kizárólag* ők rendelkeznek. Ez nagyon fontos kérdés napjaink kusza vallási világában.

Mi az tehát az Ige szerint, amiről félreérthetetlenül meg lehet ismerni a keresztyéneket?

Jézus mondja:

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; *amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.*”

Ján. 3.34-35.

Jézus szerint van egy dolog, amiről mindenki megismeri az Ő tanítványait (vagyis a Jézust követő keresztyéneket) és ez pedig az az Isten szerint való szeretet, amellyel a keresztyének szeretik egymást. Ez egy olyan szeretet kell, hogy legyen, ami mindenkinek feltűnik. Ez a szeretet nem érzelmeken vagy szimpátián alapul, hanem egy hamisíthatatlan, mások által utánozhatatlan viselkedési mód.

Hol ír erről a szeretetről és annak jellemzőiről az Ige?

„A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztuséi a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha Lélek szerint élünk, a Lélek szerint is járunk. Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.”
Gal. 5.22-26.

Látjuk tehát, hogy az a szeretet, amiről Pál apostol beszél a bennünk munkálkodó Szentlélek gyümölcse. Erre csak azok az újjászületett keresztyének képesek, akik a Lélek szerint élnek és járnak.

A korinthusi gyülekezet tagjairól írja Pál apostol:

„Semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését.”

1 Kor. 1.7.

Mit jelent ez? Azt, hogy ebben a gyülekezetben minden kegyelmi ajándék működött.

A Szentlélek által adott ajándékok nem természetes emberi képességek, hanem Istentől származó (természetfeletti) képességek. Ezek a kegyelmi ajándékok kivétel nélkül működtek a korinthusi gyülekezetben. Jó lenne, ha ez ma is sok gyülekezetben így lenne! Volt azonban néhány probléma a korinthusi gyülekezetben is az ajándékok használatával kapcsolatban, mint ahogyan az, ma is előfordul. Jónak látta ezért Pál apostol az ajándékok használatával kapcsolatos szabályokat lerögzíteni ill., meghatározni az ajándékok, a szolgálatok és a gyümölcsök közötti kapcsolatot. Jó, ha erre mi is odafigyelünk, mert ezek a mi okulásunkra is szolgálnak.

Nagyon jó dolog, ha az ajándékok működnek, ennek Pál apostol is nagyon örült. De nem szabad elfelejteni, hogy ezek az ajándékok szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére adattak és nem más célból.

Az ige azt mondja:

„Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra. És *ezen felül* még egy kiváltképpen *való utat mutatok néktek.*”
1 Kor. 12.31.

Mi az, ami az ajándékok felett áll és azoknál is fontosabb? Az Ige alapján, az Isten szerint való szeretet:

„Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs én bennem, olyanná lettem, mint zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha jövendőt tudok is mondani és minden titkot, és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükből, szeretet pedig nincs én ben-

nem, SEMMI VAGYOK. És ha vagyonomat mind felé-
tem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nin-
csen énbennem, semmi hasznom abból.

A szeretet

- hosszútűrő, kegyes,
- a szeretet nem irigykedik,
- a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.
- nem cselekszik éktelenül,
- nem keresi a maga hasznát,
- nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt.
- nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal;
- mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, min-
dent eltűr.

A szeretet soha el nem fogy, de legyenek bár jövődö-
mondások, *eltöröltetnek*; vagy akár nyelvek, *megszűn-
nek*; vagy akár ismeret, *eltöröltetik*.

Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki ajándékokat,
leginkább pedig, hogy prófétáljatok.” 1 Kor. 13.1-14.1.

Mit jelentenek a Károlyi fordítás régies szavai? Azt,
hogy beszélhetünk nyelveken, prófétálhatunk, a hit aján-
dékával csodákat tehetünk, jótékonykodva szétoszthatjuk
összes vagyonunkat, de mindez nem ér SEMMIT, ha
nincs bennünk szeretet. Azt, hogy van - e bennünk szere-
tet, könnyen leellenőrizhetjük az alapján, hogy mennyire
jellemzőek ránk azok a tulajdonságok, amelyeket Pál
apostol a szeretet jellemzőjeként felsorolt. Ezek azok a
tulajdonságok, amelyekről megismernek bennünket, ke-
resztyéneket az emberek. Ez az, amit a Sátán nem tud

utánozni, mert ennek a Szentlélek a forrása. A természetfeletti ajándékok azért nem megkülönböztető jelei a keresztyéneknek, mert ilyeneket a Sátán is tud produkálni.

„Mert *hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek* annyira, hogy elhitessek, ha lehet a választottakat is.” Máté 24.24.

„És nagy jeleket tesz annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. És *elhiteti a földnek lakosait a jelekkel*, amelyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét.” Jel. 13.13-14.

Láthatunk bőven példát az Igében a Sátán ereje által való csodatevésre. Emlékezzünk csak arra, hogy az egyiptomi fáraó varázslói is kígyóvá változtatták a botot ugyanúgy, ahogyan Mózes és a Baál papok is prófétáltak. Ezért nem lesz ez másképpen az Antikrisztus útját előkészítő hamis próféta esetén sem.

Látjuk tehát, hogy a jelek könnyen megtéveszthetnek (még a választottakat is!) Önmagukban nem ismertető jegyei a keresztyéneknek, hanem csak jelek, amelyek követik a hívőket.

„Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik; az én nevemben ördögöket űznek, új nyelveken szólnak...”

„Azok pedig kimenvén prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálkodik velük és megerősíti az ígét jelek által, amelyek követik őket. Ámen!” Márk 16.17-20.

Isten felkeni az Ő igéjét, és jelekkel bizonytságot tesz róla. Legyünk viszont éberek, mert hasonló jelekre a Sátán is képes és a félrevezetés eszközéül használja azokat. Csak egyetlen dolog van, ami félreismerhetetlenül megkülönbözteti a keresztyéneket, mind a világi emberek testies ill. érzéki viselkedésétől, mind pedig az okkult praktikákat gyakorló, esetenként jó szándéktól vezérelt emberek viselkedésétől, és ez pedig a Szentlélek gyümölcse: a szeretet.

A testies, érzéki világunkban, ma feltűnően nagy a türelmetlenség, az irigység, a gőg és büszkeség, az anyagi javak hajszolása, az éktelen, sokszor brutális cselekedetek, a harag, a hamisság (hazugság, csalás) és káröröm. Ha mi keresztyének egy ilyen korban, ahol már nagyon látszanak az utolsó idők jelei, meg tudjuk teremni a Lélek gyümölcset a szeretetet, akkor mindenképpen feltűnő jelenségek (lámpások) leszünk, amit nem lehet nem észrevenni. Azok a testies, érzéki emberek, akik semmit nem tudnak felfogni és érzékelni a szellemi dolgokból, azok is észre fogják venni, hogy olyan viselkedést tapasztalnak a keresztyéneknél, amire testiességüknel fogva ők képtelenek. Ilyen egyszerű, mindenki által érzékelhető dolgokat talált ki Isten arra, hogy a keresztyénséget kívánatossá tegye, és az embereket megtérésre indítsa.

Ez volt az oka, amiért Jézus új parancsolatot adott tanítványainak, hogy egymást úgy szeressék, ahogyan Ő szerette őket. Ez az új parancsolat ma is érvényes, mert senki sem adhat újabb parancsolatot. Van azonban, aki nem nyugszik és próbálkozik. A Sátán az, aki azt akarja, hogy elsősorban a jelekre és a csodákra figyeljünk, és a szeretet háttérbe szoruljon, mert arra ő nem képes. Így

készíti elő az Antikrisztus útját, sokakat megtévesztve, ha lehet még a választottakat is.

Legyünk éberek, ne hagyjuk magunkat megtéveszteni! A keresztyénség nem egy alternatív szellemi mozgalom, hanem az Isten ismeretére, a személyes bűnök felismerésére eljutott, és a bűnök terhétől Jézus Krisztus által megszabadult, újjászületett, és Isten akaratát cselekvő hívők közössége.

Az igazságot követvén szeretetben

Az IGAZSÁG, amiről a Biblia ír, minden esetben egy abszolút igazság. Jézus azt mondja:

„Én vagyok az út, az igazság és az élet ...” Ján. 14.6.

A Biblia, mint Isten írott igéje a minden esetben létező igazságról beszél, és ez az igazság Jézus Krisztus, a testté lett Ige, aki azt mondja: „... azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az IGAZSÁG-ról.” Ján. 18.37.

Isten azt akarja: „*hogyminden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson*” 1 Tim. 2.4.

Mit tegyünk hát?

„... Hanem keressétek először Istennek királyságát, és az ő igazságát ...” Máté 6.33.

Az igazságot tehát keresni kell. Milyen az *igaz ember* a Biblia tükrében?

- a törvényt betölti Róm. 2.13.
- az Úr mellette van 2 Krón. 19.11.
- az Úr áldottja Zsolt. 5.13.
- bátor, mint az ifjú oroszlán Péld. 28.1.
- Isten felkentje Zsolt. 45.8.

Az igaz ember Isten királyságának állampolgárává válik. Ez az állapot örömmel és békességgel tölti el az embert. Ez azt jelenti, hogy most már teljesen problémamentes lesz az életünk? Nem! *Életünk folyamán Isten sok próbának alávet bennünket, hogy megvizsgálja kitartásunkat:*

- az Úr az igazat megpróbálja Zsolt. 11.5.
- sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti Zsolt. 34.20.
- boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért Máté 5.10.

Miért esik olyan ritkán szó manapság - még keresztyén körökben is az igazságról? A Bibliában az egyik leggyakrabban előforduló szó az *igazság*. A mindennapi keresztyén életben sokszor úgy tűnik, hogy - emberi keletlenléseket elkerülendő, nem Istentől vett, esetenként a bűnt is elnéző „szeretetet”- be menekülve - kikerüljük az igazságot, és ezáltal a hamisság csapdájába esünk.

Mi a kapcsolat az *igazság* és az Isteni *szeretet* között? Hogyan lehet egyidejűleg betölteni az igazságot és megmaradni a szeretetben is?

A szeretet nem mindig örvendetes:

„akit szeret az Úr megdorgálja, megostoroz pedig mindenkit, akit fiává fogad...” Zsidó 12.6-8.

Mindez a mi érdekünkben történik, azért, hogy ne korcsok legyünk, hanem fiak. Emlékezzünk arra, hogyan verte ki Jézus a kufárokat, a jeruzsálemi templomból, mert mint mondta: „a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.” Ján. 2.17.

Emlékezzünk továbbá arra, hogyan beszélt Jézus az őt állandóan kísértő farizeusokhoz:

„Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok” Máté 23.15.

„Jaj néktek vak vezérek” Máté 23.16.

„Bolondok és vakok” Máté 23.17.

Ha az igazságot ilyen nyíltan, és nyersen kimondaná ma egy keresztyén, azonnal azt mondanánk: Ez nagyon goromba és szeretetlen volt! Az igéből azonban kitűnik, hogy ez is beletartozik az isteni szeretetbe, hiszen maga Jézus cselekedett így.

Jézus azt mondta: „amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” Ján. 13.34.

Az igazság és a szeretet közötti kapcsolatot az alábbi igék teszik érthetővé:

„*Én vagyok az út, az igazság és az élet ...*” Ján. 14.6.

„minden dolgotok *szeretetben* menjen végbe” 1 Kor. 16.14.

„az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban” Ef. 4.15.

Aki nincs az *igazságban* az egyben azt is jelenti, hogy *hamisságban* van! Az igazság kimondásának fontosságát és az azzal járó problémákat leginkább a próféták szolgálatán keresztül érzékelhetjük. Tudjuk, hogy Istennek kedves emberei a próféták, akiknek szolgálata az igazság kimondása, ezért általában nem a legkedvesebb, legnépszerűbb emberek. Tudjuk, hogy az Ószövetség idején milyen sokat szenvedtek, sőt rendszerint, a saját népe ölte meg őket.

„Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöled a prófétákat és megköveded azokat, akik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad.”

Mát. 23.37

Az igazság hirdetésére - ahogyan régen, úgy ma is - kiválaszt és felken Isten embereket. Ahogyan akkor ellenálltak az emberek az igazságnak és megölték a prófétákat, ne gondoljuk, hogy ma ez másként lenne. Érett keresztyénként meg kell tanulnunk az intést vagy feddést örömmel fogadni, mert az a mi javunkra van. A harag és neheztelés, vagy a próféta „megölése” nem Isten szerint való reakciók a számunkra nem örvendetes igazságra.

3. El lehet-e veszíteni az üdvösséget?

Isten elhív bennünket, de vigyáznunk kell, hogy mindvégig megálljunk, és valami módon időközben méltatlanná ne váljunk, mert „aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog.” Máté 4.13.

Nagyok a kísértések, és ez alól Pál apostol sem volt kivétel. Így ír erről az 1 Kor. 9.24-27. versekben:

„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztat: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant. Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem *megsanyargatom és szolgálva teszem a testemet*, hogy amíg másoknak prédikálok, magam *valami módon méltatlanná ne legyek*.”

Saul király példája, a méltatlanná válás esete

Vizsgáljuk meg egy kicsit részletesebben, milyen veszélyek fenyegetnek bennünket, ami miatt - jóllehet Isten elhívott bennünket - később mégis méltatlanná válhatunk.

Jó példa erre Saul, Izrael első királya, akinek története lehetőséget ad, hogy részletesen tanulmányozzuk a méltatlanná válás esetét. Saul királyt Isten hívta el Sámuel által és fel is kente, sőt még a prófétákkal együtt is prófé-

tált, de később a test megsanyargatásában vereséget szenvedett és Isten ezért elvetette őt. Nézzük meg kicsit részletesebben, hogyan és miért történt mindez:

„És monda Sámuel Saulnak: Engem küldött el az Úr, hogy királlyá kenjelek fel téged az ő népe, az Izrael felett; most azért figyelj az Úr beszédének szavára. Így szól a Seregek Ura: Megemlékeztem arról, amit cselekedett Amálek Izraellel, hogy útját állta néki mikor feljőve Egyiptomból. Most *azért menj el és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhok; mind a tevét, mind a szamarat. ...*”

„... Saul pedig megveri Amáleket Havilától fogva egészen addig, amerre Súrba mennek, mely Egyiptom átellenében van. És *Agágot az Amálekiták királyát elfogta élve, a népet pedig mind kardélre hányta. Saul és a nép azonban megkímélte Agágot és a juhokat, barmoknak és másodszületteknek javát; a bárányokat és mindazt, ami jó volt, nem akarták azokat elpusztítani*, hanem ami megvetett és értéktelen dolog volt, mindazt elpusztították. Akkor szólt az Úr Sámuelnek, mondván: *Megbántam, hogy Sault királlyá tettem*, mert eltávozott tőlem, és beszédeimet nem tartotta meg. Sámuel pedig felháborodik és kiált az Úrhoz egész éjszaka. És korán felkel Sámuel, hogy találkozzon Saullal reggel; és hírül adják Sámuelnek, ezt mondván: Saul Kármelbe ment, és emlékoszlopot állított magának; azután megfordult, és tovább ment és lement Gilgálba.”

1 Sám. 15.11-12.

Saul ismerte Isten akaratát, de nem a szerint cselekedett:

- Isten kifejezett akarata ellenére nem hallgatott az Úrnak szavára; megkímélte Agágot és az állatok javát, mert a népnek akart tetszeni,
- türelmetlen volt, nem győzte megvárni Sámuelet és bemutatatta helyette az áldozatot (más szolgálatába állt),
- emlékoszlopot állított magának a győzelem után, saját magának adva a dicsőséget,
- Sámuel intése ellenére magyarázkodni kezdett, és nem akarta beismerni bűnét.

Tudjuk, bár Isten elvetette Sault mint királyt, és Dávid személyében jobbat, kedvesebbet választott magának, Saul még évekig király maradt, mint ma is sokan szolgálatban maradnak, annak ellenére, hogy Isten már elvetette őket.

Saul király történetének üzenete számunkra

Ugye sok mai problémára ráismerünk, miközben a történetet olvassuk? Amikor Isten megmutatja, hogy mit kellene tennünk, de nincs bátorságunk ahhoz, mert úgy gondoljuk, sokaknak nem fog tetszeni, megsértődnek, talán el is mennek a gyülekezetből.

Fel kell tennünk a kérdést önmagunknak: Hol állok most? Mire hívott el Isten? A helyemen vagyok-e, vagy más helyét foglalom talán el?

Vagy Isten már engem is elvetett, csak eddig még nem vettem észre? Talán nincs bátorságom bevallani és megbánni bűneimet, és csak magyarázok?

Én milyen emlékoszlopot állítok magamnak? Miénk, netalán enyém a legjobb gyülekezet!

Milyen módon *reklámozzuk magunkat*, a dicsőséget magunknak adva? (Zászló, címer, induló, feliratos trikók, évfordulók megünneplése stb.)

Én vagyok a legjobb, a legeredményesebb pásztor, gyülekezetvezető! *Én* vagyok a legjobb dicsőítésvezető! Az *én* igehirdetésemet szereti a legtöbb ember! *Én* vagyok a legjobb szóelőnékes, a legjobb zenész!

Ismerősek ezek a kérdések, állítások? A *Laodiceai levél* ezt írja:

„Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne látszódjon ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemedet, hogy láss. Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: Légy buzgóságos azért és térj meg.”

Láthatjuk mennyire fontos, hogy a helyünkön legyünk, a saját szolgálatunkban álljunk és teljesítsük az Atya ránk vonatkozó akaratát.

Mit tegyünk tehát?

- térjünk meg a bűneinkből,
- töltekezzünk be, ill. újból Szentlélekkel,
- keressük az Atya ránk vonatkozó akaratát, és maradéktalanul teljesítsük azt,
- kívánjuk a lelki ajándékokat, de leginkább, hogy próféta legyünk, (ne csak magunkat, hanem a gyülekezetet is építsük)
- teremjük a Lélek gyümölcsét, (cselekedeteinkben legyenek a gyümölcsök nyilvánvalók)

Mik ezek a gyümölcsök?

- *Az Isteni szeretet:* az 1 Kor. 13. szerint

- *Az öröm:* Mi kell, hogy az öröm forrása legyen?

„Íme adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok és az ellenség minden erején; és semmi sem árthat néktek, de azon ne örüljete, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.” Luk. 10.19-20.

- *Békesség, béketűrés:*

De nem úgy, ahogy a világ adja. Tudnánk mi is a börtönben, kalodába zárva Istent dicsőíteni, mint ahogyan Pál és Silás tette? Csel. 16.23-25.

- *Jóság:* A hitünk mellé minden esetben jó cselekedetek párosulnak?

- *Hűség:* Mennyire tudunk nap, mint nap az Atya akaratához hűek maradni? Ki tudunk tartani minden megpróbáltatás ellenére Isten mellett, a gyülekezetünk és a testvérek mellett?

- *Szelídség:* Jézus a kiküldött tanítványoknak mondta:

„Legyetek szelídek, mint a galambok ...”

Úgy viselkedünk mi is, világba kiküldött tanítványként, mint a galambok? Tanítványok vagyunk egyáltalán a szó biblikus értelmében Isteni hatalommal felruházva, vagy csak gyülekezeti tagok?

- *Mértékletesség:* Ne essünk túlzásokba, mert ezek gyermekbetegségek. Kérjünk bölcsességet Istentől.

4. Az Egyház helyzete, vezetése ma

Az Egyház mai helyzete mindannyiunk által ismert. A legkülönbözőbb címeket viselik az egyházi előljárók, ami egyben az alá és fölérendeltségi viszonyokat, hatalmi viszonyokat, alávetettséget fejeznek ki. Az Egyháznak az állammal történt egyesülése során - hatalmi és az állam-egyházak kialakulásának hatására - az elmúlt évszázadok alatt a világban szokásos szervezeti formák alakultak ki az egyházban is, ami megkönnyítette és ellenőrizhetővé tette az egyház irányítását.

Manfred Haller a következőképpen ír az egyház helyzetéről:

„A keresztyének nagy többsége a nagyobb vagy kisebb egyházak, közösségeknek, csoportoknak, szektáknak valamelyikéhez tartozik, melyeknek száma meghaladja az ezreket. Ennek a Földnek messze a legtöbb falujában és városában, ahol keresztyének laknak, van két vagy több helység, amelyekben keresztyének ún. gyülekezetekben találkoznak; és még ott is, ahol csak „egy gyülekezet” létezik, ott sincs szó egy helyi gyülekezetéről, hanem csak valamelyik egyház vagy közösség egy helyi képviseléről. Mindegyike ezeknek a helyi „gyülekezeteknek” egy helység fölötti szövetséggel van összekapcsolva, melynek a nevét viseli és, melyet reprezentál.Ezek a helyi csoportok az által a szervezet, vagy mozgalom által vannak irányítva, amelyhez tartoznak. Hogy jött létre ez a szétforgácsolódás? Az egyháztörténelem azt mutatja, hogy a legtöbb egyház és közösség

mozgalmakra és egyéniségekre vezethető vissza, melyeket Isten egy bizonyos időpontban támasztott és melyekre szüksége volt. Ezek a férfiak és asszonyok gyakran azt a feladatot kapták, hogy a feledésbement igazságokat újra világosságba emeljék, és tették ők ezt az ő egész életük átadásával. Isten odaállt az ő szolgálatuk mellé és sokakat hozott ő általuk új kapcsolatba Önmagával. Az ő szolgálatuk által összegyűltek olyan emberek, akik hozzájuk csatlakoztak, mert ők valamilyen módon megfelelő segítséget kaptak tőlük. *Minden mai felekezet alapjául egy bizonyos meghatározott ismeret, tapasztalat, tanítás szolgál, amit az ő alapítójuk hirdetett és tanított, amit képviselni, megőrizni, és szükség esetén megvédeni is elkötelezettnek érzik magukat.* Ezeknek a felekezeteknek mindegyike megkísérli ezek mellett az „eredeti” sajátosságok mellett az evangéliumot többé vagy kevésbé bibliai módon hirdetni, és a gyülekezetet működtetni.

Ha összehasonlítjuk a gyülekezetéről szóló újszövetségi bizonyosságot a felekezeti „gyülekezetek” sokféleségével, akkor szilárdan állíthatjuk, hogy azok mindegyike megegyezik valamiben, azoknak egyike sem Krisztust reprezentálja a helységben, ahol laknak, hanem a saját munkájukat, vagy az ő szervezetüket, az ő tapasztalataikat, ismereteiket, melyek az ő keletkezésükhöz vezettek.”

Watchman Nee a következőképpen ír az egyház helyzetéről:

„Ma nikolaiták vannak az egyházban és a kereszténység júdaizmusba süllyedt. Az Úr azokat szereti, akik visszautasítják a közbenjárók osztályát. Akiket vérével megmosott, azokat a szellemi ügyek közvetlen részesévé

tette. A gyülekezet csak ezen az alapon állhat, másképpen júdaizmussá lesz.”

„... A római katolikus egyházban papi rendszer van, az anglikán egyházban klerikális rendszer és a független egyházakban pásztori rendszer. Mindegyikben megtaláljuk a közbenjáró rendet, amely szellemi ügyekben illetékes. Isten azonban olyan Egyházat akar alapítani, amelyben közvetlenül hirdetheti az evangéliumot, közbenjáró rend nélkül. Nem lehet igaz egyház az, amely szertefoszlik, ha a teljes evangélium érvényre jut benne.”

„... A Biblia csak testvéreket ismer. Van pásztori adottságú ember, de nincs lelkipásztori rendszer. A lelkipásztori rendszer már emberi tradíción alapul.”

„...A királyok és államfők nem hallgatnak a nép szavára; de azt igénylik, hogy mások hallgassanak rájuk. A politikában királyok akarnak lenni; a vallás dolgaiban szintén királyok akarnak lenni. Ennek eredményeképpen jön létre az államegyház. A nép pedig nem kérdezi mi az igaz Egyház a Biblia szerint. Nem tudakozták a Bibliában, hogy Isten akarata szerint való-e az államegyház. A független egyházak szintén így álltak elő később. Megalakulásuk egy bizonyos tan kifejtésének volt következménye. Megalakult egy egyház, mert valaki a felnőtt kereszttségben látta meg az egyház lényegét; a presbiteri egyház azok között, akik a presbiteri rendszert vallották alapvető tanításnak. Az új egyházak megalakulása nem abból következett, hogy meglátták a Gyülekezet lényegét; egy - egy tanrendszernek megfelelően alakult egy - egy egyház.”

Hasonlóan ír az egyház helyzetéről William MacDonald is:

„...becsületesen szembe kell nézni azzal a ténnyel, hogy a hivatásos papság vagy fölszentelt és alkalmazott lelkész fogalmával az Újszövetségben nem találkozunk. Sehol sem olvasunk arról, hogy egyetlen ember nyert volna felhatalmazást a (helyi) gyülekezet vezetésére.

Így tehát a lelkipásztorok vagy lelkészek felavatott, különleges osztályának gondolata nemcsak hogy nem indokolható az Újszövetséggel, hanem meggyőződésünk szerint ellentmond annak.

Először is megsérti az egyetemes papság alapelvét (1 Péter 2.5-9.). Az Ószövetségben létezett férfiaknak bizonyos osztálya, amely közvetített Isten és a nép között. A keresztyénségben azonban minden hívő ember pap, a papsággal kapcsolatos valamennyi előjoggal és felelősséggel. Az egyszemélyes rendszer alapelve gyakorlatilag elnémítja az imádást és megakadályozza a hívők papi szolgálatát.

Másodszor magakadályozza a gyülekezetben a kegyelmi ajándékok szabad gyakorlását (1 Kor. 12, 14), amennyiben a szolgálatot önkényesen egyetlen hivatásos személyre vagy személyek csoportjára korlátozza. Továbbá a keresztség és úrvacsora kiszolgálását is korlátozza, holott az írástól idegen az ilyen megkülönböztetés....

Az egyszemélyes papság ezenkívül azzal a veszéllyel is jár, hogy az emberek egy ember és nem az Úr neve köré gyülekeznek össze. Ha egy ember képezi a vonzerőt a helyi gyülekezetben, akkor az a vonzerő azonnal megszűnik, mihelyt az illető eltávozik. Ha viszont a szentek

azért gyülekeznek egybe, mert köztük van az Úr, akkor is hűek maradnak - Óérte.

Ha elvben nem is, de a gyakorlatban *a hivatásos papság nagyban hozzájárult annak az igazságnak az elhomályosodásához, hogy Krisztus a Gyülekezet Feje.* (Ef. 1.22.) Egyes esetekben ezt nyíltan tagadják is. *Arra az állításra, hogy a mai hivatásos papság megfelel az újszövetségi gyülekezeti vezetőknek, az a válaszuk, hogy az Újszövetségben egy-egy gyülekezetnek mindig több vezetője volt (püspökök, felvigyázók, vének), nem csupán egyetlen személy irányította egy vagy több gyülekezet életét.”*

Látjuk tehát nagy áttekintésben - hála Manfred Haller, Watchman Nee és William Mac Donald igei tisztánlátásának - az egyház mai helyzetét. Ezt az Egyházat ma, mint látjuk nikolaiták - hamis apostolok- irányítják:

„De amit cselekszem, cselekedni is fogom, hogy elvágjam az alkalmat az alkalomkeresők elől; hogy amivel dicsekszenek, olyanoknak találtassanak abban, mint mi is. Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat.”

2 Kor. 11.12-13.

„Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és tűrésedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; ...

De az megvan benned, hogy *a Nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, amelyeket én is gyűlölök.”* Jel. 2.2-6.

5. A helyi gyülekezet

Sok szó esik nap, mint nap, mind hívő hétköznapiinkban, mind a Bibliában a gyülekezetről. A gyülekezet Isten legfontosabb alkotása itt a Földön, a gyülekezetről azt írja az Ige, hogy az a Krisztus Teste. Akkor, amikor olyan sokszor használjuk ezt a szót és beszélünk róla, sőt az Ige is nagyon gyakran beszél a gyülekezetről, tisztában vagyunk valójában mi a gyülekezet? Úgy gondoljuk, hogy ez olyan természetes: a hívőknek egy csoportja gondoljuk, akik hisznek Istenben. Annyi különböző szervezet van ma a világban és az Egyházban egyaránt. Mi a különbség egy szervezet és egy gyülekezet között? Nézzünk erre igei példákat és néhány idézetet Krisztus olyan szolgálóitól, akik világosságra jutottak ebben a kérdésben.

A részekre osztott Krisztus

„Kérlek azonban titeket atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképpen szóljatok, és ne legyenek köztetek szakadások, de legyenek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben. Mert megtudtam felőletek atyámfiai a Kloé embereitől, hogy versengések vannak köztetek. Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: *Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé.* Vajon *részekre osztatott-e a Krisztus?* Vajon Pál feszített-e meg érettetek, vagy a Pál nevére kereszteltettetek-e meg?”

1 Kor. 1.10-13.

„Tejnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna meg, sőt még most sem bírjátok meg: Mert még *testiek vagytok; mert amikor irigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajon nem testiek vagytok-e és nem ember szerint jártok-e? Mert mikor egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollósé; nem testiek vagytok-e? Hát kicsoda Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgák, kik által hívők-ké lettetek, és pedig amint kinek-kinek az Úr adta. Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja a növekedést. Azért sem, aki plántál nem valami, sem aki öntöz; hanem a növekedést adó Isten.*”
1 Kor. 3.2-7.

Látjuk, hogy az egy személy köré való csoportosulás, már az első Újszövetségi gyülekezeteknél is megjelent, és a szakadás előidézőjének forrásává vált, ami ellen Pál apostol nagyon erélyesen fellépett.

Hány „Pál” és „Apollós” van ma az Egyházban, akik maguk köré gyűjtik a híveket és egy-személyben, élére állva irányítják a „rájuk bízott nyáját”. Személyes befolyásukat érvényesítve, országos, sőt nemzetközi szervezeteket hoznak létre, igeellenesen szétszakítva még az egy városban élő újjászületett hívőket is, különböző néven nevezett szervezetekbe tömörítve őket. Ez egy korinthusi állapot. Figyeljük meg! A Bibliában csak ilyen neveket találunk: *korinthusi, efézusi, ... gyülekezet; Pál apostol, Filep evangélista, efézusi vének.*

A helyi gyülekezet, mint Krisztus Teste

Jézus sokszor beszél példázatokban, és olyan teremtett dolgokra hivatkozik szellemi dolgok magyarázatánál, amelyek mindenki által jól ismertek és nagyon találóak. A gyülekezetet az emberi testhez hasonlítja, a gyülekezeti tagokat pedig a test részeihez (szem, láb, kéz, fül). A *gyülekezetet az Ige Krisztus Testének nevezi*. Sok mindent érthetővé tesz ez számunkra, ha egy kicsit utána gondolunk.

Az emberi közösségek valaki által irányítva, valamilyen forma szerint szerveződnek, szervezetekbe tömörülnek. Ezeknek a szervezeteknek az a fő jellemzője, hogy valaki (természetes személy) egy ember a szervező, és rendszerint maga köré (maga alá) szervezi a szervezetet, ahol természetesen a szervező lesz a vezető (főnök). Ezeket a szervezetek mindig a főnökök irányából: felülről-lefelé szervezik és irányítják. *A fej ezekben a szervezetekben mindig egy ember*, aki azt a szervezetet létrehozta. Minél nagyobb egy szervezet annál nehezebben irányítható, annak összefogására ezért egy ember már nem elegendő. Így szükségessé válik, hogy a főnök alatt is legyenek további főnökök, ahogy ez a szervezeteknél van. Ezt a mintát - emberi természetünkől adódóan - a könnyű irányíthatóság és kézben tarthatóság (kontrollálhatóság) miatt az „Egyház” is átvette, aminek a Sátán nagyon örül, mert így Krisztus helyett a fej szerepét ember vette át. Az ilyen típusú egyházi szervezetek, ahol 2-5 szinten egymás alá rendelve emberek a főnökök, nem Igei és ezért nem is töltheti be azt a szerepet, amit Isten az Egyháznak szánt.

Az Egyház Krisztus Teste, ami nem szervezet, nem emberek, hanem Isten alkotása. Az Egyház organizmus, mint a test, a testileg nem látható valódi Fej, Jézus Krisztus alá szerveződve, a Szentlélek által.

Nézzük, mit írnak Isten különböző szolgálói a gyülekezetéről, mint Krisztus Testéről.

Manfred Haller írja:

„Ti pedig a Krisztus Teste vagytok - írta Pál a Korinthusiaknak, és ez alatt minden hívőt értett, akik Korinthusban laktak. A levél Istennek Gyülekezetéhez volt címezve, mely Korinthusban van. Ezáltal érthetővé lesz, hogy a Korinthusban lévő Gyülekezet és Krisztus Teste egy és ugyanaz. Isten Gyülekezete Korinthusban azonos Krisztus Testével Korinthusban. A test a konkrét, kézzel fogható lényre részünknek. Ha a Gyülekezetet, mint Krisztus Testét meghatározzuk, ez azt jelenti, hogy az a nem látható Úr Jézusnak a konkrét, kézzelfogható és látható megjelenése. Nincs láthatatlan Gyülekezet. Az egész Új Testamentumban a Gyülekezet általában egyetlen alakban jelenik meg: mint helyi Gyülekezet, mint mindazoknak az összessége, akik egy bizonyos helyen Krisztusból és Krisztusban vannak. A Biblia a Gyülekezetnek csak egy definícióját ismeri: Krisztus minden mindenkiben. Ez érvényes Jeruzsálemre, Antiochiára, Efésusra, Korinthusra, Rómára, stb.-ahol mindig is léteztek Gyülekezetek. Ez ugyanúgy érvényes ma is ezen a Földön minden helyen. A Gyülekezet egy szellemi valóság, amely nincs alávetve „történelmi fejlődés”-nek. Éppúgy, mint ahogy Krisztus „tegnap, ma és holnap ugyanaz”, a Gyülekezet is mindig ugyanaz, mert az Ő teste az Krisztus maga az újjászüle-

tett emberekben. Az ún. „keresztyénség történelmi fejlődése” a hústestnek, a természeti embernek, a régi Ádám-nak a története.”

Watchman Nee a következőképpen ír:

„A keresztyének egységének Krisztusban kell megvalósulni. Ezért fokozottan tanulmányoztuk a Bibliát. Egyre világosabbá lett előttünk, hogy ami túlterjed a helység határán, az nem gyülekezet, és ami nem tölti be a helység határát, az sem gyülekezet.”

Kemény, kijózanító igazság az, amit Watchman Nee kimond. *Ez azt jelenti, hogy Bibliai értelemben, egy helységben Istennek csak egy - csak is egy - kihívott (megtért emberekből álló) gyülekezete van. Ebből adódik az is, hogy az a közösség, ami több helységre kiterjed és gyülekezetnek vagy „egyház”-nak nevezi magát, igei értelemben nem gyülekezet és nem is egyház, hanem csak szervezet. Isten akarata az, hogy ne szervezetek, hanem gyülekezetek jöjjenek létre.*

Érdemes megfigyelni Pál apostol leveleinek elejét. Figyeljük meg, kik a címzettek? A következő Igékből azt látjuk, hogy *Pál mindig az egy városban lévő összes szenthez ír, akik Jézus Krisztus nevét hívják segítségül, sohasem annak egy részéhez:*

„Az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek...”
1 Kor. 1.2.

„Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az *Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek.*”

Eféz. 1.1.

„Pál és Timótheus, Jézus Krisztus szolgálói, minden szenteknek a Krisztus Jézusban, akik *Filippiben vannak, a püspökökkel és diakónusokkal egyetemben.*”

Fil. 1.1.

„A *Kolossében levő szenteknek és hívő atyafiaknak a Krisztusban...*”

Kol. 1.2.

„Pál, Silvánus és Timótheus (apostoli csoport) a *Thessalonikabeliek gyülekezetének, amely van az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban...*”

1 Thess. 1.1.

Ezekből az Igékből egyértelműen látszik mi a helyi gyülekezet: minden, Jézus Krisztusban hívő szent, akik egy városban vannak.

Van, amikor Pál apostol kiterjeszti a levelének címzését és nem csak egy gyülekezethez ír, hanem több helyi gyülekezethez is egyidejűleg, vagy azt írja, hogy a többi gyülekezetben is olvassák fel a levelet. *Pál apostol levelei egy apostolnak a levelei* (nem pásztori levél!), *azokhoz a gyülekezetekhez, amelyeket Isten az ő gondoskodására bízott.*

Ezeknek a gyülekezeteknek a csoportja nem egy szervezet volt, nem volt neve sem. *Pál apostol nem alakított maga köré szervezetet, sőt, mint látjuk a korábban hivatkozott korinthusi levélre, nagyon határozottan fellépett ellene.*

Levél egy gyülekezethez és a körülötte lévő szentekhez:

„Pál, Jézus Krisztus apostola az Isten akaratjából, és Timótheus az atyafi, az *Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, mindama szentekkel egybe, akik egész Akhájában vannak.*”
2 Kor. 1.1.

Levél több gyülekezetnek:

„És a velem levő összes atyafiak, Galátzia gyülekezeteinek:”
Gal. 1.2.

A következő Ige azt fejezi ki, hogy amit a korinthusiaknak írt Pál, az nemcsak nekik szól, hanem érvényes bármely helyen (helységben) élő szentekre, akik Krisztus nevét segítségül hívják.

„Az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, *mindazokkal egybe, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a miénken.*”
1 Kor. 1.2.

Látjuk, hogy Igei értelemben tehát megkülönböztethetők:

- a helyi gyülekezet (Krisztus Teste egy városban; az egy városban lévő összes szent),
- az apostoli körzet (pl. Pál apostol gondoskodási körébe tartozó helyi gyülekezetek csoportja),
- Isten Gyülekezete (Krisztus Teste), mint a Földön lévő helyi gyülekezetek összessége.

Az a sok „egyház” és „gyülekezet”, ami ma van a Földön, az Igében nem létezik. *Bibliai értelemben, egy helységben Istennek csak egy - és csakis egy - kihívott (megtért emberekből álló) gyülekezete van.* Ami pedig nem foglalja magába egy helység minden hívőjét, de ugyanakkor több helységre is kiterjed, az nem gyülekezet, hanem szervezet. Istennek a Földön csak egy Egyháza van, mint azt a neve is elég szemléletesen kifejezi. A ma létező sok „egyház” és „gyülekezet”, nem más, mint felekezet (szervezet, csoport), ami megosztja Krisztus Testét. Isten akarata szerint való, hogy igeileg helyes alapokon álló gyülekezetek jöjjenek létre.

Isten adjon egy jó igei látást és alázatosságot mindazoknak az egyházi vezetőknek, akik ma szétszakítják Krisztus testét. Imádkozzunk azért, hogy minden féltékenység, büszkeség, önigazultság távozzon el Krisztus Testéből, hogy az esetenként egymás szomszédságában lakó, netalán egy családban élő, de különböző nevek és tanítások mögé felsorakoztatott hívők végre - biblikus módon - egy helyi gyülekezetbe tartozhassanak.

Imádkozzunk azért, hogy azok a szervezetek, amelyek gyülekezetnek vagy egyháznak nevezik magukat, de valójában nem azok, a ma annyira óhajtott egység létrehozása érdekében tudják saját szervezetüket felszámolni, hogy KRISZTUS TESTE létrejöhessen.

6. A helyi gyülekezet vezetése

Az, hogy Isten milyen jelentőséget tulajdonított a vezetési ill. működési formának már az Ószövetség idején is, és mi az Ő álláspontja ebben a kérdésben az kiderül a következő igékből.

„És panaszkodni fogtok annak idejében királyotok miatt, akit magatok választottatok, de az Úr nem fog meghallgatni titeket. A nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni, és mondának: Nem! Hanem király legyen felettünk. És mi is úgy legyünk, mint a többi népek, hogy királyunk ítéljen minket is, és előttünk járjon, és vezesse a mi harcainkat ... És monda az Úr Sámuelnek: Hallgass szavukra, és adj nekik királyt.” 1 Sámuel 8.4-22.

Ezekben az igékben azt látjuk, hogy a gyülekezet ill. vének nem elégedtek meg azzal, hogy „csak a vének vezessék” Izrael népét, hanem a vének fölé egy egyszemélyi vezetőt („királyt”) akartak, mint más népnél szokás. Isten megadta nekik, amit kértek, mert látta, hogy a nép mindenáron királyt akart, de figyelmeztette őket Sámuel prófétán keresztül, hogy mit fog ez maga után vonni. Lehet, hogy a dolog jól indul, mint ahogyan Saul, Izrael első királya is felkent uralkodóként kezdte. Valamilyen módon működhet így is a dolog:

„Ha az Urat féltitek, és néki szolgáltok; szavára hallgattok, és az Úr szája ellen engedetlenek nem lesztek; és mind ti, mind pedig a király, aki felettetek uralkodik, az Urat a ti Isteneteket követitek: megtartattok.” 1 Sámuel 12.14.

Ebből az igéből is az derül ki, hogy ha király (pásztor, gyülekezet vezető) uralkodik a hívők felett, csak akkor tartatnak meg (üdvözülnek) mind a pásztor, mind a hívők,

- ha az Urat félik, és néki szolgálnak,
- ha az Úr szája ellen engedetlenek nem lesznek,
- ha az Urat, a ti Isteneteket követitek.

Hogy nem ez a tökéletes minta, azt Isten elég határozottan kifejezi:

„...megtudjátok és meglássátok, milyen nagy a ti gonoszságotok, melyet cselekedtetek az Úr szemei előtt, mikor királyt kértetek magatoknak.” 1 Sám. 12.17.

Ne legyünk mi is gonoszok és ne akarjunk mi is egyszemélyi vezetőt („királyt”) a vének felett. Ha mégis ragaszkodunk hozzá, Isten megadja nekünk, mint ahogyan Izráelnek is adott királyt. Ebben az esetben viszont ránk nézve is érvényes Sámuel próféta figyelmeztetése.

A Királyok könyvében látjuk az egyszemélyes vezetés történetét. Az eredmény nem túl pozitív sem a királyok, sem a zsidó nép szempontjából. Hogy jön ez ide, és mi a köze ennek a gyülekezetek vezetéséhez?

Az újszövetségi első gyülekezetek vének által vezetve jól indultak, de a későbbi évszázadok alatt kialakult egy nagyhatalommal rendelkező egyházi elit, akik hatalmas vagyonokra tettek szert, hatalmas birtokaik voltak, és saját katonaságuk (lásd az 1 Sámuel 8.10-17. szerinti figyelmeztetést).

A pápa évszázadokon át uralkodott a nemzetek királyai felett, királyokat állított és döntött, és voltak idők, amikor máglyára adták a keresztyéneket. Igei hasonlattal élve a pápa lett a királyok királya és az uraknak ura. A pápák Krisztus földi helytartóinak tekintik magukat, és dogmába foglalták tévedhetetlenségüket.

Az a személy, aki nem a felhőkön át jön, és itt a Földön egy személyben - testben jelenlévő - isteni személynek tekinti magát, arra az ige az Antikrisztus kifejezést használja. Az, hogy egy alá és fölé rendeltségre épülő hatalmi egyház „papsága” milyen erőt és hatalmat képvisel és közvetít, sokszor csak a körülményektől ill. a lehetőségektől függ. Ettől a hibától sajnos sem a mai reformált vallások, sem a nagyon centralizált irányítású karizmatikus mozgalmak nem mentesek. Sajnos ők is átvették a rossz gyakorlatot.

Néhány ellenvélemény

Egyesek arra hivatkoznak, hogy Timótheus és Titus is egyszemélyi vezetők - a mai szóhasználattal élve - „lelkipásztorok” voltak. Olvassuk el figyelmesen az Apostolok cselekedeteit és Pál apostol leveleit, és abból kiderül, hogy Timótheus, Titus és a többiek egy helyi gyülekezethez csak egy időre és konkrét céllal kiküldött szolgálók voltak. Nem ők lettek a helyi gyülekezet egyszemélyi vezetői, hanem azt a feladatot kapták, hogy „ints, feddj és buzdíts”..., vagy „... az evangélista munkáját cselekedd”, ... stb.

Mások a Jelenések könyvében emlegetett „gyülekezet angyalában” vélik felfedezni a mai gyakorlat szerinti

pásztort. A gyülekezet angyala csak az a személy lehet bármely gyülekezetben, aki szellemi módon képes az adott gyülekezetre vonatkozó Isteni kijelentéseket venni. Ez lehet egy prófétai szolgálatra elhívott személy, akivel a mai gyakorlat szerint a gyülekezet nem tud mit kezdeni, mert általa talán Isten éppen az Isten hangját már nem halló pásztort inti meg, mint ahogyan az öreg Élit is megintette a fiatal Sámuelen keresztül.

Nézzük, hogyan is ír erről az Ige:

„Az Efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, aki az ő jobb kezében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között” Jel. 2.1.

„De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, amelyeket én is gyűlölök. *Akinek van füle, hallja*, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomának közepette van.” Jel. 2.6-7.

Látjuk tehát, hogy ez a személy nem egy bizonyos vezető, hanem bárki lehet a gyülekezetben, akinek van füle, hogy meghallja a Lélek szavát.

Kell, hogy legyen „pásztor”, mert különben nem működik

Sokan nem vitatják, mert igei alapon nem vitatható, hogy a helyi gyülekezetet több ember (presbiter, vén) kell, hogy vezesse, de arra hivatkozva, hogy ez nem működőképes, ezért úgy gondolják, hogy felettük kell, hogy egy vezető legyen. A megszokott egyszemélyi vezetéshez való ragaszkodás az alábbiakból adódik:

- Isten Igéjébe vetett bizalom hiánya
- működőképes minták ismeretének hiánya,
- emberi törekvés a vezetés megszerzésére.

Azok vannak többségben, akik ezt az álláspontot képviselik. Vannak, akik Igeellenesen tanítanak ebben a témában, mert nincs látásuk és/vagy indíttatásuk az Ige szerinti vezetés megélésében. Így ők nyilvánvalóan a gyakorlatban is egy igeellenes mintát követnek. Vannak, akik igeileg jó látással rendelkeznek, és így is tanítanak, de a gyakorlatban mást követnek, nem tulajdonítva különösebb jelentőséget a kérdésnek. Lehet így is, és lehet úgy is alapon, nincs ennek a kérdésnek olyan nagy jelentősége. Isten Igéjének erről más a véleménye, mert Isten az 1 Sámuelben gonoszságnak nevezi, amikor a vének királyt választottak maguk fölé.

A torzulások okai

Isten eredeti terve szerint már az Ószövetségi időszakban sem volt megfelelő vezetési forma az egyszemélyi vezetés, a vének fölé rendelt király, pedig akkor még

nem töltetett ki a Szentlélek minden testre, mint ahogyan az Krisztus óta van. Az Ige szerint ma már nemcsak Isten néhány kiválasztott emberén nyugszik meg Isten Lelke, hanem mindenkin. Elterjedt sajnós az a nézet, hogy vannak hivatásos hívők (papság) és laikus hívők. Az Ószövetség idején ez így volt, de az Újszövetségben ez alapvetően megváltozott. Ma sajnós a legtöbb gyülekezet ebben a tekintetben még Ószövetségi állapotban van. Vegyük észre, hogy az, ami az apostolok cselekedeteivel elkezdődött, és ahogyan a levelekben látható az első gyülekezetek élete, az vonatkozik ránk is. Ne akarjon valaki egyszemélyi vezető lenni, és Dávid példája nyomán jó „királya” lenni gyülekezetének, mert az Új Szövetség már egy jobb mintát ad számunkra. Ráismerni sok gyülekezet „lelkipásztor”-ára, aki jó király akar lenni, de sehogyan sem akar neki sikerülni? Ez nem is sikerülhet, mert a bűnös testben született ember, még ha újjászületik is, akkor is a test kísértése alatt áll és nem tévedhetetlen és legfőképpen nem léphet Krisztus, azaz a felkent helyébe, nem lehet ő a „Fej”. Az elmúlt évszázadokban, a megszokott formák követése miatt, ma már nem is igazán értjük miről ír a Biblia. Olyan erősen hat ránk a környezet mintája - ahogyan az, más népnél is szokás -, hogy az tűnik furcsának és rendbontónak, ha valahol a bibliai minta valósul meg. Higgyük el, hogy nagyon fontos a gyülekezetek vezetésének kérdése, és egy ilyen alapvető kérdésben Isten nem hagy bennünket bizonytalanságban.

Helyi gyülekezet biblikus vezetése

Ezek után nézzük meg mit is ír az Ige a (helyi) gyülekezetek építéséről, vezetéséről. A Biblia vénekről (presbiterek, püspökök) beszél, akik az egy településen lévő gyülekezet elöljárói.

Néhány idevonatkozó ige:

„A köztetek levő presbitereket kérem én a presbiter-társ, és a Krisztus szenvedésének tanúja és a megjelenendő dicsőségnek részese: *Legeltessétek az Istennek köztetek levő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömezt; sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindulattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak.* És mikor megjelenik a főpásztor (Jézus), elnyeritek a dicsőségnek hervadhatatlan koronáját.” 1 Péter 5.1-4.

Vegyük észre, hogy a presbitereket, mint pásztorokat említi az Ige, akik felett nincs egyszemélyi vezető (főpásztor, vezető lelkész stb.) *Említ viszont az Ige Jézus Krisztust főpásztorként*, aki felé a gyülekezet vénei számadással tartoznak.

Amikor Pál apostol magához hivatja az efézusi gyülekezet véneit, szintén hasonlóan ír:

„*Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.*” Csel. 20.28.

A Szentlélek az, aki egyszemélyi vezető szeretne lenni a gyülekezetben, és Ő tesz vigyázókká többeket (véneket), hogy mint tapasztalt előjárói egy gyülekezetnek azon őrködjének (vigyázzanak), hogy a Szentlélek mindenkor vezető maradjon. A Szentlélek az emberi tévedéseket csak több emberen keresztül működve tudja kiszűrni. Egy gyülekezetet a Szentlélek a próféciaikon keresztül tud vezetni, ezért írja az ige, hogy „egyszerre ketten vagy hárman prófétáljanak, a többiek pedig ítélik meg”. Ahol egy emberre van bízva a vezetés, még ha nagyon szellemi is, előbb vagy utóbb valamilyen elhajlás következik be, vagy a Szentlélek eltávozván kialakul egy tisztán emberi vezetés. Ezért a vének (presbiterek) kijelölésével lezárul (rendbe hozottnak tekinthető) egy helyi gyülekezet vezetősége.

„Avégett hagytalek téged Krétában, hogy *a hátramaradt dolgokat hozd rendbe és rendelj városonként presbitereket*, miképpen néked meghagytam.” Tit. 1.5.

A helyi gyülekezet vezetésének csak egy szintje van. A vén, püspök, előjáró, presbiter szóhasználat esetén ugyanarról a szolgálatról van szó. Ezeket a szavakat megegyező tartalommal használják a fordítók.

„Kérünk továbbá titeket atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, akik *fáradoznak közöttetek és előjáróitok az Úrban*, és intenek titeket.” 1 Thess. 5.12.

„Engedelmeskedjete *előjáróitoknak* és fogadjatok szót, mert *ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók ...*”
(értsd: számadók = pásztorok) Zsid. 13.17.

Az Ige hatalmazza fel a véneket a pásztorlás szolgálatára, de mint azt az alábbi igék igazolják a tanításra és a betegekért való imádkozásra is.

„A jól forgolódó *presbiter*ek kettős tisztességre méltassanak, főképpen *akik a beszédben és a tanításban fáradoznak.*”
1 Tim. 5.17.

„*Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében.*”
Jak. 5.14.

A fentiekből teljesen egyértelmű, hogy *a helyi gyülekezeteket a presbiter*ek vezetik és *ők azok, akik „pásztorolnak” és hiánytalanul ellátnak minden vezetői feladatot. Ezt Péter, Pál és Jakab levelei egybehangzóan megerősítik.*

Hasonló módon fejtegeti ezt a kérdést Derek Prince a „Kereszténység hat alaptanítása” c. könyvének 3. kötetében. Derek Prince, mint független bibliatanító, aki pártatlan ebben a kérdésben, a következő megállapításra jut:

„...szükséges röviden elemeznünk *a helyi gyülekezet vezetőségének szerkezetét úgy, ahogy azt az Újszövetség bemutatja.* Ez az alapszerkezet rendkívül egyszerű volt: az igazgatási tisztségeknek két - csak két- kategóriájából állt. Ez a két kategória: a „vének” és a „diakónusok”.

Derek Prince szerint:

- *„A vének elsődleges feladata szellemi irányítást és útmutatást adni a gyülekezetnek.”*
- *„a diakónusok elsődleges feladata az asztalok körüli fizikai szolgálat, vagyis a gyülekezet természetes, anyagi szükségleteiben való szolgálat.”*

(Természetesen egy-egy diakónusi szolgálatból később kinőhetnek más szolgálatok is, mint ahogyan azt Filep evangélista esetében is láthatjuk).

Bibliai értelemben tehát a vének nem az egyszemélyi gyülekezetvezető („pásztor”), diakónus hatáskörrel felruházott segítők, hanem a gyülekezet teljes jogú, szellemi vezetői. Isten olyan gazdag, hogy nem egy, hanem több pásztort ad minden gyülekezetnek, de ezek a pásztorok nem uralkodnak egymáson, hanem szolgáló társak.

7. Hogyan működik a presbiteri vezetés?

Ezek után térjünk rá, hogyan működik egy helyi gyülekezet több személy általi vezetése? A válasz az, hogy emberileg sehogy. Tulajdonképpen ebben az esetben is egy egyszemélyi vezetésről van szó, csak ez az egy személy nem egy ember, hanem maga a Szentlélek. A Szentlélek az, aki a prófétaság szelleme által, több személyen keresztül vezet ipei módon a gyülekezetet.

A presbiteri vezetés esetén nem egy „bizottság” általi több személyes vezetésről van tehát szó, ahogy ezt sokan gondolják, hanem a Szentlélek által vezetett, tökéletes egységben mozduló előjárókról.

Az elsőség kérdése (első az egyenlők között?)

Nézzük meg mit ír az Ige arról, hogy ha a gyülekezetben presbiteri vezetés van, akkor kell-e valaki, aki úgymond első legyen az egyenlők között. Azért kell erről beszélni, mert emberi ésszel önkéntelenül adódik ez a kérdés, és sokan így is vélekednek. Isten gondolata azonban nem emberek gondolata.

Isten szerint az előjárók egymással teljesen egyenlők, nincs közöttük első. Péter sem volt első az apostolok között, mint sokan gondolják. Az „előállván a tizenegygyel” kifejezés éppen azt mutatja, hogy egyenlő volt a többiekkel (együtt álltak elő). Az, hogy ő szólalt meg csak annyit jelent, hogy nem beszélhettek egyszerre mindnyájan, mert abból zűr-zavar lett volna. (pl. azért, mert Áron beszélt Mózes helyett, még nem jelenti, hogy

Áron volt a főnök. Csak azért beszélt ő, mert Mózes nem vállalta és Isten Áronnak adott ajándékot a beszédre.)

Néhány negatív példa az Igében:

„De ők hallgatnak, mert egymás között a felett vetekedtek az úton, ki a nagyobb? És leülvén, odaszólította a tizenkettőt, és monda nékik: *Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgálója.*”

Márk. 9.34 -35.

„Írtam a gyülekezetnek; de Diotrefesz, *aki elsőséget kíván közöttük*, nem fogad el minket. Ezért, ha odamegyek, felemlítem az ő dolgait, amelyeket cselekszik, gonosz szavakkal csácsogván ellenünk; sőt nem elégedvén meg ezzel, maga sem fogadja be az atyafiakat, és akik ezt akarnák, azokat is akadályozza, és az egyházból kiveti.”

3 Ján. 1.9-10.

„Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.”

Mát. 20.28

„És *Ő a feje a testnek, az egyháznak*: aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy *mindenekben Ő legyen az első;*”

Kol. 1.18.

Az Igében teljesen egyértelmű, hogy nincs elsőség. Ezt Isten még akkor sem engedi meg, ha valaki apostol. Péter, mint apostol *presbitertársnak* nevezi magát.

„A köztetek lévő presbitereket kérem én, a *presbiter*társ és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese;” 1 Pét. 5.1.

Miért fontos erről beszélni? Azért, mert, ha van egy személy, aki első az egyenlők között, aki több joggal rendelkezik, mint a többiek vagy néhány dologban - előre meghatározott módon - fölébe van helyezve a többieknek, akkor az egyszemélyi vezetés csírája már el van vetve, és csak idő kérdése mikorra érik be teljes egészében.

A presbiterek szószólója (képviselője)

Újabb megoldásnak tűnhet, hogy valaki a presbiterek közül, mint kijelölt szószóló képviseli a többiek véleményét. A következő Igékből úgy tűnhet, hogy Péter, mint szószóló emelkedik állandóan szólásra.

„Péter azonban *előállván a tizeneggyel, felemeli szavát*, és szól nékik: Zsidó férfiak és mindnyájan, kik lakoztok Jeruzsálemben, legyen ez néktek tudtotokra, és vegyétek füleitekbe az én beszédemet!” Csel. 2.14.

„És mikor nagy vetekedés támadt, felkelvén Péter, monda nékik: Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten régebbi idő óta kiválasztott engem mi közülünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangéliumnak beszédét, és hissyenek.” Csel. 15.7.

„Miután pedig ők elhallgattak, felel Jakab, mondván: Atyámfiai, férfiak, hallgassatok meg engem!” Csel. 15.13.

Amint a példákból látjuk Péter nem egyedül, hanem a tizeneggyel együtt állt elő, hogy kifejezze az előjárók egyenlőségét, de a Lélek indítására ő szólal meg. Látjuk még, hogy egy másik esetben Jakab az, aki feláll és szót kér. Az, hogy mikor ki áll fel, és ki szól, azt a Szentlélek ajándékainak működése határozza meg.

Az apostol egyenlőségét mutatja az is, amikor Kornélius házában Péter apostol a Szentlélek vezetésének engedve nagy jelentőségű dolgokat kezdeményezett (a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek), de arról utólag felelősséggel el kellett számolnia a többi előjáró felé, és mindannyian együttvéve hagyták jóvá az ott történeteket.

Oszlopok

Találkozunk az igében olyan megjelöléssel, hogy a vezetők közül, valaki(k) oszlopokul tekintetnek, a kapott kegyelem szerint.

„És elismervén a nékem adatott kegyelmet, *Jakab és Kéfás meg János, kik oszlopokul tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyújtják nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülmetélés között prédikáljunk:*”
Gal. 2.9.

Az oszlopoknak az a megtiszteltetés jut, hogy nagyobb terhet hordozhatnak. Ebből adódóan többször vannak a figyelem középpontjában, mint pl. Péter és János, de mellettük ott volt a többi apostol is (a jeruzsálemi gyülekezet vénei), akiket talán már megnevezni is gondot okoz sokaknak, de attól ők mégis a gyülekezet előjárói voltak. A „Péter és János kettős” szerepeltetésével az Ige

pontosan azt akarja kifejezni, hogy nem egy ember, hanem legalább kettő együtt, akik a gyülekezetet képviselik. Nem azt jelenti, hogy az oszlop az főnök, mert a 12 közül egyszerre nem lehet 3 főnök.

Az előjáró súlya a gyülekezetben

Felvetődik a kérdés, hogy lehet-e különbség az előjárók súlya között. Bizonyos különbséget az Ige is tesz. Beszél jól forgolódo presbiterekről, valamint olyanokról, akik oszlopok.

„A jól forgolódo presbiterek kettős tisztességre méltassanak, főképen akik a beszédben és a tanításban fáradoznak.”
1 Tim. 5.17.

„Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra. A vétkeseket mindenek előtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemljenek. Kérve kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra és a kiválasztott angyalokra, hogy ezeket tartsd meg előítélet nélkül, semmit sem cselekedvén részrehajlásból.”
1 Tim. 5.19-21.

A gyülekezet előjárója egy nagy tapasztalattal rendelkező, kipróbált hívő, aki feddhetetlen életet él, élete például szolgál mások számára. Tekintélye ezzel szemben igeileg igen érzékeny talajra van helyezve. Isten bizonyára jól tudja, mit és miért tesz.

Az, hogy már két vagy három hívő tanúbizonysága elegendő egy presbiter ellen szóló vád elfogadásához, azt jelenti, hogy nem valami nagy „hatalmat” enged meg az ige egy előjárónak a gyülekezetben.

Néhány szó a tekintélyről

A Bibliában a tekintély, a nagyság és a hatalom különböző fordításokban, mint rokon értelmű szavak fordulnak elő.

„Ábrámnak igen tekintélyes vagyona volt: jószága, ezüstje és aranya.”
1 Móz. 13.2.

„Mert a zsidó Mordokaj *második ember volt* Ahasvérós király után, *tekintélyes volt a zsidók között*, és igen kedvelték honfitársai, mert népe javát kereste, és egész nemzetségének a békéjén tevékenykedett.” Eszter 10.3.

„Hétezer juh, háromezer teve, ötszáz pár ökör és ötszáz szamar volt a jószága, és *igen sok szolgálja volt. Ez az ember tekintélyesebb volt minden keleti embernél.*”

Jób 1.3.

„Azok pedig, akik tekintélyeseknek számítanak - hogy a múltban mik voltak, azzal nem törődöm; *Isten nem nézi az ember személyét -, azok a tekintélyes személyek engem semmire sem köteleztek.*” Gal. 2.6.

„Mint Krisztus apostolai *élhettünk volna tekintélyünkkel, mégis olyan szelíden léptünk fel közöttetek*, mint ahogyan az anya dajkálja gyermekeit.” 1 Thessz. 2.7.

A hatalom, alávetettség, tekintély alapon történő vezetés (uralkodás) nem igei. Téves értelmezés a katona Kornélius századosnak hatalom-alávetettségére hivatkozni, mert Isten országa nem parancs-uralmi rendszer.

Isten hatalmat adott nekünk a Jézus nevében a gonosz minden munkájának lerontására, de ez nem emberek (hívők) feletti hatalom. Ez volt az az új tudomány, amit Jézus szolgálatba állásakor bemutatott. Hatalmat vett az emberben lévő gonosz lelkek felett és kiűzte azokat, de nem vett hatalmat azok felett az emberek felett, akikben a gonosz lelkek voltak. Ezeknek az embereknek megmaradt a szabad akaratuk és úgy dönthettek, ahogy nekik tetszett. Az embernek megadta Isten azt a jogot, hogy szabadon döntsön az élete felett. Választhatja a jót, de választhatja a rosszat is, ha ő úgy akarja. Isten tanácsolja, hogy válasszuk a jót, mert ő, mint teremtő tudja, hogy mi a jó a teremtményének. A különbségtételnek ez a hiánya az, ami veszélyes szekták keletkezéséhez vezethet. Egy igazságtól elhajlott vezető belekényszeríthet embereket olyan döntésekbe, amit ők valójában nem is akarnak.

Az előjáró, mint példakép

Az Ige egyértelműen elvárja az előjáróktól, hogy magaviseletük példa legyen a hívők számára.

„Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömezt; sem nem rút nyereszkezésből, hanem jóindulattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak.”

1 Péter 5.2.

Az Ige szellemi, de ugyanakkor nagyon gyakorlatias is, mert egy tapasztaltabb hívő példáján mutatja be az Isten útját választó hívőknek, hogyan kell követni Krisztust. Ezért tanácsolja az Ige, hogy figyeljenek a hívők előljáróik életére (különösen életük végére) és tanuljanak azokból.

„Emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, akik szólták néktek az Isten beszédét, és *figyeljete*k az ő életük végére, kövessétek hitüket.” Zsid. 13.7-9.

Érdekes, hogy rögtön az előljárók, mint példakép után említi az Ige, hogy

- *Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz,*
- *valamint idegen tudományok által ne hagyjátok magatokat félrevezettetni.*

Azt jelenti ez számunkra, hogy Pál apostol élete, életének vége példa számunkra ma is. A mai előljárók életét és munkáját az övéhez hasonlítva kell megítélni. Nagy bátorság és feddhetetlen élet szükséges ahhoz, hogy Pállal együtt tudjuk mondani, mint előljárói egy gyülekezetnek, hogy:

„*Legyetek az én követőim atyámfiai és figyeljete*k azokra, akik úgy járnak, miképpen mi néktek példátok vagyunk.” Fil. 3.17.

„*Legyetek az én követőim, mint én a Krisztusé.*”

1 Kor. 11.1.

„Mert arra hívatatok el; hiszen *Krisztus* is szenvedett érettetek, *néktek példát hagyván*, hogy az ő nyomdokait kövessétek.” 1 Pét. 2.21.

„Mert *példát adtam néktek*, hogy *miképpen én cselekedtem veletek*, ti is *akképpen cselekedjetek*.” Ján. 13.15.

A legfőbb példakép számunkra maga Jézus, akit az előljárók és hívők egyaránt követnek. Ezzel együtt kell, hogy az előljáró maga is példakép legyen a kevesebb tapasztalattal rendelkező hívők számára, mint ahogyan az ő számára példakép Jézus. Az előljáró nem főnök (abszolút tekintély), hanem példakép, akire a hívők figyelnek és saját érdekükben „engedelmeskednek nekik, mert ők vigyáznak a lelkükre”.

Elöljárókkal szemben támasztott követelmények

Nézzük milyen követelményeket támaszt az Ige, amelyeknek kell, hogy egy előljáró megfeleljen.

„Igaz ez a beszéd: Ha valaki püspökséget kíván, jó dolgot kíván.

Szükséges, hogy a püspök

- *feddhetetlen* legyen,
- egyfeleségű *férfi*
(nem több, mint némely népnél szokás),
- *józan, mértékletes*,
- *illedelmes, vendégszerető*,
- *a tanításra alkalmas*;

- nem borozó, nem verekedő,
 - *nem rút nyereségre vágyó*; hanem
 - *szelíd, versengéstől mentes*, nem pénzsóvárgó;
 - *ki a maga házát jól igazgatja*,
 - *gyermekait engedelmességben tartja*, minden tisztességgel; (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mi módon visel gondot az Isten egyházára?)
 - *ne legyen új ember*, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozátaiba essék.
 - *Szükséges pedig, hogy jó bizonyága is legyen a kívülvalóktól*; hogy gyalázatba és az ördög töribe ne essék.”
- 1 Tim. 3.1-7.

Ma ezt úgy mondanánk, hogy vezetővel szemben támasztott követelmények. Hiszem, hogy Isten ezt eredetileg minden vezető férfire érvényesnek tekintette, nemcsak gyülekezeti elöljárókra. Az utolsó idők Istentől elfordult világában ezek a követelmények sajnos már egyáltalán nem kérhetők számon világi vezetőkön. Kormánytagok közismerten korrumpáltak (pénzsóváarak), paráznák, nem éppen szelídek, versengők. Sajnos a világ mai állapota hatással van az egyházra is, ezért ha végigtekintünk környezetünkben, nagyon kevés gyülekezeti elöljárót találunk, aki feddhetetlen. Női elöljárók az egyházban, teológiáról kikerült fiatal pásztorok, a pénzsóvárgás, a versengés (felekezeti pártoskodás), a siker hajszolása, esetenként paráznaság, amelyek leginkább jellemzők ma az egyházi elöljárókra. Pedig szükséges, hogy jó bizonyosságuk legyen a kívülvalók felé is.

Isten azt várja az elöljáróktól és a hívőktől egyaránt, hogy az Ige ilyen értelemben is betöltésre kerüljön.

Mit lehet ennek érdekében tenni?

- tisztában kell lenni azzal, hogy Isten nem módosította időközben a fenti követelmény rendszert és nem is hatalmazhatott fel senkit az Ige módosítására.
- szükséges az elöljárók őszinte bűnbánat gyakorlása,
- és végül, ha más nem segít, szükséges az elöljárók megintése.

Elöljárók megintése

Az ember nem Isten, így az elöljárók sem tévedhetetlenek. Az elöljárók sem mentesek a kísértésektől, ezért előfordulhat az is, hogy valami miatt őket is meg kell inteni. Ha egy elöljáró élete nem feddhetetlen, munkája kifogásolható, az Ige rendelkezik arról, hogy mi ilyen esetben a teendő.

„Ezúttal harmadszor megyek hozzátok. Két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden dolog.”

2 Kor. 13.1.

„Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyosságra.”

1 Tim. 5.19.

Láthatjuk, hogy már két személy (gyülekezeti tag) bizonyága alapján az elöljáró meginthető, mint bármely más gyülekezeti tag. Nem vezető ellenes gondolatok ezek, hanem mindannyiunk érdekében fontos erről beszélni.

Ha nem működik vagy elmarad az elöljárók meginthetése, az súlyos következményekkel jár a gyülekezetre -

Krisztus Testére - nézve. Egy előjáró kifogásolható életvitele, rossz munkája negatív példa, ezért nagyon sokat árthat a gyülekezetnek. Az Ige elvárja, hogy az előjáró vegye komolyan az intést, és ha jogosan megintik fogadja el azt, és valódi változás következzen be az életében ill. munkájában. Ha nem fogadja el az intést, ha szóban elfogadja, de nem követik tettek, akkor taníthatatlan, Istennel szemben engedetlen hívőről van szó. Az ilyen személy diktátorrá válhat és lehet, hogy későn döbben rá, hogy megtérjen, de már nem találja meg a megbánás helyét. *A hívők Igével szembeni engedelmessége, hogy betartsák az előjárók felé is az intésre vonatkozó fokozatokat, és ha ez sem segít, akkor Isten elveti a méltatlanná vált előjárót és talál jobbat.*

A gyülekezeti élet tisztasága, Isten országának építése szempontjából fontos, hogy a hívők felelősséggel gyakorolják az előjárók megintését. Az előjáróknak is érdekük, hogy Isten időben figyelmeztesse őket, amíg nem késő. Az előjárónak fontos, hogy megtanulja elfogadni az intést, és alázatban tudjon maradni.

Találunk példákat előjárók megintésére a Bibliában? De még milyen sokat! Az Ószövetségi próféták gyakran intettek meg királyokat, de láthatunk más példákat is bőven:

- Sámuel próféta megintja Saul királyt engedetlensége miatt,
- Nátán próféta kellő bölcsességgel, de megintja Dávid királyt paráznaság miatt,
- Illés próféta megintja Akháb királyt és Jezabelt a feleségét.
- Pál apostol megintja Péter apostolt a zsidók előtt való képmutatása miatt.

A presbiterek és más szolgálatok kapcsolata

Még ha apostoli szolgálata van is valakinek az sem jogosítja fel őt arra, hogy gyülekezeti előljárók felettese (főnöke) legyen.

„A köztetek levő presbitereket kérem én a *presbitertárs*, és a Krisztus szenvedésének tanúja és a megjelenendő dicsőségnek részese:”
1 Péter 5.1

Az Igében több helyen találkozunk vele, hogy a gyülekezet vezetőségét úgy nevezi, hogy *apostolok és vének*; de többnyire csak vének megjelöléssel találkozunk. Miből adódik ez a különbség. Az apostolok többnyire utaznak a különböző helyi gyülekezetek között. Itt-ott hosszabb időt eltöltenek, ill. többnyire van egy állandó lakhelyük. Az apostolok a lakhelyük szerinti helyi gyülekezetben a vének mellett, mint presbitertársak vesznek részt a vezetőség munkájában. Ha nincs apostol a gyülekezetben - a vének önmagukban alkotják a döntéshozó „testületet”. Ezt látjuk a Jeruzsálemi Gyülekezet esetén is.

„Mikor azért Pálnak és Barnabásnak nem kis vitája támadt velük, úgy rendelkeztek, hogy Pál, Barnabás és néhányan mások ő közülük menjenek fel *az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe* e kérdés ügyében.” Csel. 15.2.

„Mikor pedig megérkeztek Jeruzsálembe, a gyülekezet, az apostolok és a vének fogadják őket, és ők elbeszélnek, milyen nagy dolgokat cselekszik az Isten övelük. *Egybegyűlnek azért az apostolok és a vének, hogy e dolog felől végezzenek.*”
Csel. 15.4-6.

Ez a központi döntés egy igen nagy súlyú, az akkori pogány ill. zsidó keresztyén világot megosztó kérdésben volt szükséges és az egységet munkálni volt hivatott, a későbbiekben ilyenekkel nem találkozunk. A helyreigazítandó dolgokat később az apostolok szóban vagy levélben (pl. Pál levelei) korrigálják. Ezek, mint parancsolatok, vagy mint ajánlások jelennek meg.

Sok igehely a helyi gyülekezet vezetőségeként csak véneket említ és így van ez a mennyei mintánál is, ahol a király előtt leborulnak a vének (Jel. 4.4.).

Az Efezusi levélben említett 5 szolgálat (apostol, próféta, evangélista, pásztor, tanító) és a gyülekezet vezetőségét alkotó presbiterek kapcsolatára az alábbi Igék utalnak:

Az apostol, mint elöljáró társ:

„A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbiter-társ, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese;”
1 Pét. 5.1

A próféta, mint elöljáró:

„Akkor tetszik az apostoloknak és a véneknek az egész gyülekezettel egybe, hogy férfiakat válasszanak ki magok közül és elküldjék Antióchiába Pállal és Barnabással, *Júdást*, kinek mellékneve Barsabás, és *Silást*, kik az atyafiak között *főemberek* voltak.”
Csel. 15.22.

„Júdás és Silás pedig maguk is *próféták* lévén, sok beszéddel intik az atyfiakat, és megerősítik.” Csel. 15.32.

Az elöljáró, mint tanító:

„A jól forgolódó *presbiter*ek kettős tisztességre méltattassanak, főképpen, *akik a beszédben és tanításban fáradoznak.*” 1 Tim. 5.17.

Az elöljárók, mint pásztorok:

Az efézusi véneknek mondja Pál apostol:

„*Viseljete*k gondot azért magatokra és az egész *nyájra* (pásztoroljátok), melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, *az Isten anyaszentegyházának legeltetésére*, melyet tulajdon vérével szerzett.” Csel. 20.28.

A felsorolt Igékből érzékelhető, hogy a presbiter egy vezetői feladat, de az egyben párosul apostoli, prófétai, evangélista, tanítói vagy pásztori szolgálattal. Az evangélista Filepet, mint a jeruzsálemi gyülekezet diakónusát ismerjük meg. Az Igéből ilyen kapcsolódási pontok látszanak, de az Igéből nem derül ki, hogy pl. Apollós, aki híres tanító volt, vagy Agabus aki próféta volt egyben presbiter is lett volna. Filep próféta lányai női mivoltuknál fogva viszont kizárt dolog, hogy presbiterek lettek volna.

A Szentlélek vezetésének megvalósulása

Néhány gyülekezet vezetőjével beszélgetve a következőket fogalmazták meg:

- az nem lehet, hogy a gyülekezetnek ne legyen egy vezetője, mert akkor az nem működik (zavar, káosz van),
- ha több ember vezet, akkor az olyan lesz, mintha egy bizottság vezetné a gyülekezetet.

A presbiteri vezetés fő jellemzőit a következőképpen lehetne megfogalmazni:

- nem többszemélyes (bizottsági) vezetés, hanem
- a Szentlélek az egyszemélyi (szellemi) vezető, aki a presbiteren és a gyülekezetben lévő prófétákon keresztül a prófétaság szelleme által vezeti a gyülekezetet.

Amikor Pál apostol magához hivatja az efézusi gyülekezet véneit, így ír:

„Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben *a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.*” Csel. 20.28.

Valójában a Szentlélek az, aki a vezető szeretne lenni egy gyülekezetben és azért tesz vigyázókká többeket (véneket), hogy mint tapasztalt elöljárói egy gyülekezetnek azon örködjenek (vigyázzanak), hogy a Szentlélek mindenkor vezető maradjon.

Döntés a gyülekezetben: dönt a Szentlélek

Talán egyik legérdekesebb és a bűnös természetünk-ből adódóan hatalomra törekvő, türelmetlen ember számára legnehezebben elfogadható az a döntési mód, ahogyan Isten akarja, hogy döntések szülessenek a gyülekezetekben. Nézzünk meg néhány Igét ezzel kapcsolatban:

„Mikor azért azok szolgálnak az Úrnak és böjtölnek, *monda a Szentlélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.* Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk vetették, elbocsátják őket.” Csel. 13.2 -3.

„*Tetszik nekünk, miután egy értelemre jutottunk, hogy férfiakat válasszunk ki és elküldjük ti hozzátok a mi szereteteinkkel, Barnabással és Pállal, oly emberekkel, kik életüket tették kockára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért. Küldöttük azért Júdást és Silást, kik élőszóval szintén tudotokra adják ugyanezeket. Mert tetszik a Szentléleknek és nekünk, hogy semmi több teher ne vettessék ti reátok ezeken a szükséges dolgokon kívül.*” Csel. 15.25-28.

„Valakik annak okáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk: és *ha valamiben másképpen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek: Csakhogy amire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járjunk, ugyanazon értelemben legyünk.*” Fil. 3.15-17.

Mit tudunk megállapítani ezekből az Igékből, nézzük meg részletesen:

1. *Szolgálni és böjtölni az Úrnak, amíg ki nem jelenti akaratát: dönt a Szentlélek.*

„Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és böjtölnek, monda a Szentlélek” Csel. 13.2.a.

2. *A Szentlélek kijelentése kell, hogy megerősítsen olyan dolgot, amit korábban már másnak is kijelentett.*

„Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust arra a munkára, amelyre én őket elhívtam.” Csel. 13.2.b.

3. *Csak a szellemben megtörténtek után történhetnek meg az emberi (fizikai) cselekedetek.*

„Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk vetették, elbocsátják őket.” Csel. 13.3.

4. *A döntés egymással és a Szentlélekkel is egységben kell, hogy történjen és ne valamiféle többségi szavazással, mert ez az, ami tetszik nekünk és a Szentléleknek is. Ehhez kell, hogy az előjárók őszinte közösgében legyenek, egymás véleményét ismerve, mert különben nem tudják, miben kell egyetérteni.*

„Tetszik nekünk, miután egy értelemre jutottunk, hogy férfiakat válasszunk” Csel. 15.25.a.

„Mert tetszik a Szentléleknek és nekünk, hogy semmi több teher ne vettessék ti reátok ...” Csel. 15.28.a.

5. *Ha nem lenne meg az egység (egy értelemre jutás), mert valamely dologban másképp értünk dolgokat és éppen ezért másképpen gondolkozunk felőle, akkor életbe lép az első szabály: Kezdjünk el imádkozni, és Isten majd kijelenti nékiünk.*

„ha valamiben másképpen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek...”
Fil. 3.15.b.

6. *Ha van, valamiben már egységre jutottunk abban már kezdjünk el cselekedni, de a cselekvésben legyünk egyek.*

„Csakhogy amire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járjunk, ugyanazon értelemben legyünk.”
Fil. 3.16.

Teljesen egyértelmű tehát, hogy Isten az imán és böj-tön alapuló, Szentlélek által kijelentett (vezetett), teljes egységben való előrehaladást és a teljes cselekvési egy-séget támogatja. Nem támogatja viszont a véleménykül-önbségek melletti előrehaladást, hanem ha ilyen van, azt félre kell tenni mindaddig, míg Isten kijelentése által létre nem hozza az egységet. Mennyi probléma forrása ez a gyülekezetekben ma, hogy ezeket az Ige szerinti döntési szabályokat nem tartjuk be!

Érdemes a fentiek alapján elgondolkozni azon, hogy gyülekezeten belül és gyülekezetek között, megcsontosodott véleménykülönbségek mellett, odaszánt imádkozó emberek nélkül, miért jön az elerőtlenedés, lemorzsoló-dás ill. a szakadás.

Engedelmesség

Az engedelmesség Isten szemében egy szükséges dolog, de ki vagy mi felé és, hogyan kell, hogy ez az engedelmesség megvalósuljon?

Az ember - bűnös természetéből adódóan - alapvetően lázadó. Az engedelmisséget saját érdekében kell mindenkinek megtanulnia, mert senki sem lehet egy senkinek nem engedelmeskedő „kis isten”, mert az a Sátántól, a lázadás atyjától van.

„*Engedelmeskedjete elöljáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók ...*”
(értsd! a számadók = pásztorok) Zsid. 13.17.

A hívők saját érdekükben jó, ha engedelmeskednek elöljáróiknak, kivételt képez, ha olyat kérnek tőlük, mint pl. Pétertől és Jánostól, hogy Jézus nevében ne tanítsanak. Ilyen kérésre természetes volt a válaszuk:

„... Istennek kell inkább engedni, mint az embereknek.”
Csel. 5.28 -29.

Az engedelmisséget mindenkinek meg kell tanulni, nem volt ez alól kivétel maga Jézus sem. Az engedelmisség iskolájában az Ige szerint „két fő tantárgy” van, és ezek a szenvedés és az alázat.

„Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket *szenvedett*, az engedelmisséget;”
Zsid. 5.8.

„És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, *megalázta magát*, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.” Fil. 2.8.

Az engedelmesség az Ige szerint nagyon sokirányú. A hívők engedelmissége sokkal sokrétűbb annál, mint egyetlen személy felé való engedelmisség, mert az despotizmushoz (önkény uralomhoz) vezethet, és sérti a hívőt az ő szabadságában és „királyi papságában”.

Engedelmisség az Úrnak, az Igének:

„Engedelmeskedjete azért az Istennek; álljatok el-lene az ördögnek, és elfut tőletek.” Jak. 4.7.

„Sámuel pedig monda: Vajon kedvesebb-e az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az *Úr szava iránt való engedelmisség*? Íme, jobb az engedelmisség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!” 1 Sám. 15.22.

Engedelmisség a próféciának (látásnak):

„Azért, Agrippa király, *nem voltam engedetlen a mennyei látás iránt;*” Csel. 26.19.

Engedelmisség Isten szolgálóinak (előljáróknak):

„*Engedelmeskedjete előljáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel műveljék és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ.*” Zsid. 13.17.

Engedelmesség egymásnak:

„...mindnyájan pedig, *egymásnak engedelmeskedvén*, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”
1 Pét. 5.5.

Engedelmesség a férjnek:

„...Ti *asszonyok a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak*. Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben.”
Eféz. 5.21-24.

Engedelmesség az apáknak, szülőknek:

„Ki a maga házát jól igazgatja, *gyermekkeit engedelmisségben tartja*, minden tisztességgel;”
1 Tim. 3.4.

Engedelmesség az időseknek (véneknek):

„Hasonlóképpen *ti ifjabbak engedelmeskedjete a véneknek*: mindnyájan pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”
1 Pét. 5.5.

Engedelmesség a felsőbb hatalmasságoknak:

„*Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől*: és amely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek.”
Róm. 13.1.

*Engedelmesség az emberi rendelkezéseknek:
(polgári törvényeknek)*

„Engedelmeskedjetez azért minden emberi rendelkezésnek az Úrért: akár királynak, mint feljebbvalónak; ...”
1 Pét. 2.13.

Láthatjuk hányféle irányban vár el tőlünk Isten engedelmességét. Ha mindezeket sikerül a hívő életünk során megélni, ami a mai - lázadás szellemét munkáló - korban nem kis teljesítmény, akkor *elegendő, ha az előljáró példaképe a nyájnak és nem kell parancsolgatnia*. Érdemes ezt megtanulni, mert mind az engedelmességnek, mind az engedetlenségnek ára van.

Engedelmesség eredménye: áldás

„Lásd, én adok ma elébetez áldást és átkot! Az áldást, ha engedelmeskedtez az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, amelyeket én e mai napon parancsolok néktez;”
5 Móz. 11.26-27.

Engedetlenség következménye: átok

„Az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtez az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, és letértez az útról, amelyet én ma parancsolok néktez, és idegen istenek után jártok, akiket nem ismertetez.”
5 Móz. 11.28.

„Melyek miatt jő az Isten haragja az engedetlenség fiaira;”
Kol. 3.6.

„Mert, utálja az Úr az engedetlent; és az igazakkal van az ő titka.” Pélđ. 3.32.

„Mert, *mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés.* Mivel te megvetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király.” 1 Sám. 15.23.

8. A presbiteri vezetés megvalósítása

Vannak - sajnos ők vannak egyelőre kevesebben -, akik a többszemélyes vezetést tartják Igeinek és van vágy bennük annak megvalósítására, de nem tudják, hogyan működik ill., hogyan tegyék meg a szükséges lépéseket ebbe az irányba.

Igei tanítás a presbiteri vezetésről

Szükséges az Igei tanítás vezetők és minden hívő részére a presbiteri vezetésről, hogy igeileg el tudják fogadni, hogy a presbiteri vezetés nem egy szükségállapot vagy „fejetlenség”, mert nincs egy kijelölt személy, akihez minden problémával oda lehet menni. Be kell látni, hogy egyetlen személy, legyen az Istennek bármennyire felkent szolgája is, sohasem léphet Isten helyébe, nem lehet ő a gyülekezet *feje*, és a kegyelmi ajándékok működésének nem lehet az egyedüli forrása.

Pásztor lemondása az elsőbbségről

Minden jelenlegi egyszemélyi gyülekezetvezetőnek (pásztornak), a korábbi igei alapok elfogadása után, meg kell hoznia egy személyes döntést; le tud-e mondani elsőbbségéről, hogy személyét a vének fölé helyezze, és képes-e rá, hogy egyenlő jogú presbitertárs legyen?

Ha ezt a személyes döntést nem tudja meghozni, akkor az Ént kell legyőznie, mert addig nem lehet továbblépni.

Ha meg tudja hozni ezt a döntést, de kötik ennek megvalósításában személyre szóló kinevezés, állam által támogatott fizetés vagy szolgálati lakás, akkor bízni kell Istenben és elkezdni ezeket a kötelekeket lépésről-lépésre elvágni. Mi lehet ebben egy jó sorrend? Minde-
nekelőtt kell egy jó személyes vezetés az Úrtól, mert Ő nélküle ez úgysem megy. Félre kell tenni a félelmeket és bízni az Úrban. Ez nem egy semmibe ugrás, hanem biza-
lom Istenben, az Ő Igéjében, és annak való engedelmes-
ség, hitbeli lépés. Elhívásunk ill. felhatalmazásunk Isten-
től van, és nem embereknek kell tetszeni.

A megélhetéstől való félelem eloszlatására többféle megoldás lehetséges:

- ha van szakmád, amiből meg tudsz élni, vedd ezt el az Úrtól, hogy gyakorolni kell-e azt? (Pál-i út)
- ha a gyülekezet el tud tartani adakozásból és vállalja azt, mert „méltó a munkás a maga bérére”
- a lakáskérdésre a személyes lehetőségek, de főleg az Úr akarátának felismerése és követése ad megoldást.
- hivatal (iroda) kérdése teljesen másként jelentkezik, ha nem egy embernek kell mindent végezni. Ha több ember vezeti a gyülekezetet, és a munkát egymás között megosztják, akkor nincs szükség hivatalra, és munkájukat saját lakásukon is el tudják végezni. Ezt személyes tapasztalatból tudjuk.

Presbiterek beállítása működő gyülekezetben

Attól függően, hogy mi egy helyi gyülekezet pillanatnyi vezetési helyzete, különböző az út a presbiteri vezetés megvalósításához. A legfontosabb a vezetés folyamatosságának megtartása, a különböző zavarok elkerülése az átállás folyamatában.

Első eset: Van pásztor és csökkent hatáskörrel működő presbitérium, és működnek a Szentlélek ajándékai.

Ez a legkedvezőbb kiindulási állapot, mert ebben az esetben csak a pásztornak kell lemondania elsőbbségéről, és a többi presbiternek fel kell vállalnia a nagyobb önállóságot.

Második eset: Van pásztor, de működő presbitérium nincs, csak formális és a Szentlélek ajándékainak működése nem jellemző.

Ebben az esetben a pásztor első feladata a presbiterek megerősítése, önállóságra nevelése. Ha szükséges kérje tapasztaltabb vendég szolgálotárs segítségét. Csak azután mondjon le a pásztor az elsőbbségéről, ha már van kinek (működőképes presbitérium) átengedni a vezetést, mert különben zavarok keletkeznek, de ez nem a presbiteri vezetés hibája, hanem a rossz végrehajtás következménye.

Harmadik eset: Megbízott pásztor van, aki a működő presbitérium része, de első az egyenlők között. Az eset nagyon egyszerű, és könnyű az előrehaladás, mert csak a megbízott pásztornak kell lemondania első-

ségéről, és elkezdni gyakorolni egyenlő jogokkal a presbiteri vezetést a leírtak szerint.

Negyedik eset: Más településen lakó vendég pásztor(ok) „irányítják” a gyülekezetet.

A távirányítás nem működik, ezért nem biblikus irányítási mód. Nagyon gyorsan tovább kell lépni a következők szerint:

„A *köztetek levő* presbitereket kérem én a presbiter-társ, és a Krisztus szenvedésének tanúja és a megjelenendő dicsőségnek részese:”
1 Péter 5.1.

A helyi gyülekezet tapasztaltabb férfi tagjaiból ki kell jelölni egy presbitériumot, és tanítani kell őket arra, hogy minél előbb teljes joggal át tudják venni a vezetést. Ezt felvállalhatja a vendégpásztor, aki a presbitérium felállása után kilép a vezetőségből, de megmaradhat, mint tapasztalt, áldott vendégszolgáló.

Presbiterek beállítása új gyülekezetben

A legtöbb hiba ill. hiányosság ezen a területen tapasztalható. Új gyülekezet létrehozása, más településen nagy és nem könnyű feladat. Le kell rögzíteni néhány nagyon fontos Igei szabályt, amit sajnos nem szokás manapság betartani, pedig az Ige ezekre is egyértelmű utasítást ad:

„Mikor pedig látták a zsidók a sokaságot, betelnek irigységgel, és ellene mondának azoknak, miket Pál mondott, ellenkezve és káromlást szólva. Akkor Pál és

Barnabás nagy bátorsággal szólva mondának: *Szükséges volt, hogy először néktek hirdettessék az Isten igéje; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, íme a pogányokhoz fordulunk.*”

Csel. 13.45-46.

„És elismervén a nékem adatott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, kik oszlopokul tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyújtják nékem és Barnabásnak, hogy *mi a pogányok között, ők pedig a körülmetélés között prédikáljunk*”.

Gal. 2.9.

„Jelek és csodák ereje által, az Isten Lelkének ereje által; úgyannyrá, hogy én Jeruzsálemtől és környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus evangéliumát. Eképpen pedig *tisztességbeli dolog, hogy ne ott hirdessem az evangéliumot, ahol neveztetett Krisztus, hogy ne más alapra építsek*”

Róm. 15.19 -20.

Látjuk a fenti Igékből, hogy az apostolok kézfogással, barátságosan megegyeznek az evangélizálandó területek egymás közötti elhatárolásában. Tisztességbeli dolognak tartják, hogy ne egymás munkájára építsenek. És van egy fontossági sorrend is, hogy először a megtéretlen „zsidóknak” (vallásos embereknek) kell hirdetni az evangéliumot és csak utána a pogányoknak (a nem vallásos, világban lévő embereknek). Olvassuk el figyelmesen az Apostolok cselekedeteit, mert az, sok mindenre választ ad. Nem kell nekünk semmit emberi módon kitalálni. Az Ige ebben a részben leírja, hogyan kell evangélizálni és új gyülekezeteket létrehozni.

1. *Szabály:* Ne hozz létre új „gyülekezetet” (szervezetednek, felekezetednek egy csoportját) egy olyan településen, ahol már működik újjászületett emberekből álló csoport vagy gyülekezet, mert ezzel Krisztus Testét megosztod, és a szakadást munkárod! Ha Isten munkát ad neked ilyen helyen, akkor az a már ott működő gyülekezet építését kell, hogy szolgálja az ottani elöljárókkal együtt munkálkodva.
2. *Szabály:* Új gyülekezet létrehozása, presbitérium beállítása az Ige szerint apostoli feladat. Ha bizonyos vagy abban, hogy apostoli elhívásod van, akkor tegyed, de ha nincs, akkor nem tudod mire vállalkozol, és mások kárára, felelőtlenül jársz el.
3. *Szabály:* Az evangélista - apostollal együttműködve - megelőzheti az apostolt egy új hely evangelizálásában, de kell, hogy az evangélista távozása után az apostol belépjen és folytassa a gyülekezetépítést, a presbiterek beállítását. (Az első efézusi tanítványok azt sem tudták van-e Szent Szellem. Pál apostol igyekezett bepótolni a hiányosságokat: bemeríteni Jézus nevében és kezeit rátette, hogy betöltekezzenek Szent Szellemmel. Később két évet tölt Efézusban, hadakozva az ottani hatalmasságokkal és építve a gyülekezetet. Másik esetben látjuk, hogy Péter és János az, aki rohan le Samáriába, hogy az előreszaladt Filep evangélista munkáját helyes mederbe terelje. Ha egy újjászületett csecsemő születése után nem kerül megfelelő körülmények közé és nem kapja meg mindazt, amire szüksége van a növekedéshez, akkor „meghal,” legjobb esetben alultáplált, fejlődésben visszamaradt lesz. Ha

az evangelizálást nem követi az apostoli munka, akkor az olyan, mintha kitennénk a csecsemőt a óra.”

4. *Szabály:* Egy gyülekezet felépítése (tanítvánnyá tétel, presbiterek beállítása) apostoli feladat és kell, hogy aki ezt végzi, ha lehet, együtt lakjon, tartósan ott legyen azon a helyen, ahol a gyülekezetépítés történik. Figyeljük meg, hogy Pál apostol első körben - a gyülekezetek létrehozásának idején - Efézusban 2 évet, Korinthusban 1,5 évet és többi helyen is több hónapot töltött el, nap, mint nap együtt élve a tanítványokkal.
5. *Szabály:* Az apostol a gyülekezet létrehozása - tanítvánnyá tétel, vének kijelölése - után magára hagyja a gyülekezetet, és tovább megy, hogy mint a felnőtt emberek gyámkodás nélkül, önállóan tudjanak működni. Később - mint Pál is, a második körben - látogatásokkal és levelekkel korrigálni lehet a felmerült hibákat.

Hívők önállóságra (tanítványságra) nevelése

El kell juttatni a hívőket az érett felnőtt korra, hogy minden hívő megtanuljon Istenre (a Szentlélek vezetésére) hagyatkozni és elsősorban Isten-függő legyen és ne „pásztor-függő”. Minden hívőnek nap, mint nap önállóan meg kell tudni vívni a maga személyes harcát, a szellem vezetése alatt, és kell, hogy maradjon ereje arra is, hogy ne csak állandóan saját magáért harcoljon, hanem másokért is. A hívőknek kényelmesebb mindig egy emberre figyelni, és annak engedelmeskedni, és azon nehezen akarnak változtatni, mert

- az odaszánt életet és állandó Istenre figyelést igényel, és ebből adódóan egy harcos életmódot;
- sok hívó egy hamis lelki békére vágyik, és nem tudják, hogy ez nem így működik. Meg kell tanítani nekik az Isten szerinti békességet.

Isten azt várja minden hívőtől, hogy tanítvány legyen. Az Ige mondja: „tegyetek tanítványokká minden népeket”. Ez azt jelenti, hogy először magunknak kell tanítvánnyá válnunk, hogy azután másokat is azzá tudjunk tenni. Ez több, mint lelkigondozottnak, sőt lelki-gondozónak lenni. Igei értelemben vett igazi tanítványi feladatok leírását az első 12 majd azt követően a 70 tanítvány kiküldésénél látjuk.

9. Biblikus szolgálatok, apostoli irányítás

Egyedül az Igére támaszkodjunk a következőkben is félretéve minden korábbi beidegződést és hagyományt. Sok helyen működnek a világon a Szentlélek ajándékai, és sokszor nagyon is látványos módon, de miért vannak mégis torzulások? Az Efézus 4.11-12-ben ezt olvassuk:

„És Ő adott némelyeket *apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul; a szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.*”

A Szentlélek ajándékainak helyes működése kapcsán ír Pál apostol az 1 Kor. 12.12-28. igeszakaszban szintén a szolgálatokról, mint a test szükséges tagjairól.

„Mert miképpen *a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is.... Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, amint akarta. ... Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a lábnak: Nem kellett nekem... Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok ... Ti pedig a Krisztus teste vagytok és tagjai rész szerint. És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadszor tanítókul, azután csodatévő erőket, azután gyógyításnak ajándékait, gyámolókat, kormányokat, nyelvek nemeit.*”

Apostoli és prófétai szolgálatok fontossága

Az apostoli és a prófétai szolgálatokat nem véletlenül sorolja Pál apostol az elsők között, mert ezek fontosságát és helyét az egyházban az egyház alapköveinek tekinti.

„Kik fölépíttettek az *apostoloknak és prófétáknak alapkövén*, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus. Akiben az egész épület szép renddel rakattatván, növekedik szent templommá az Úrban.”
Efézus 2. 20-21.

Feltételezhetjük, hogy Pál, mint apostol ezt bizonyára jól látta a Szentlélek által.

Mikorra és miért adattak ezek a szolgálatok?

„*Míg eljutunk mindnyájan az Isten fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére, hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által; hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban; akiből az egész test, szép renddel egyberakattatván és egybeszerkesztvén az Ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek növekedését a maga fölépítésére szeretetben.*”

Efézus 4.13-16.

Láthatjuk tehát az egyház építése szempontjából - mint a Szentlélek ajándékainak működési csatornái - mennyire fontos, hogy a biblikus szolgálatok mindegyike a maga mértéke szerint működjön.

Milyen az egyház helyzete ma? Működnek-e a biblikus szolgálatok és helyén vannak-e azok? Azokban a gyülekezetekben, ahol láthatóan működnek a Szentlélek ajándékai, többnyire Istennek egy-egy nagy szolgáján keresztül működnek hatalmas erővel. (A Nílus áldás volt Egyiptom számára akkor is, amikor kiöntött, és igyekeztek azt kihasználni, de azzal együtt időnként zavarokat, károkat is okozott. Nagy áldássá akkor vált igazán, mikor az öntöző csatornák kialakításával szabályozták a folyását.)

A szolgálatok kiegészítik egymást

„Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy fej a lábnak: Nem kellett nekem.”

„Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok ...” 1 Kor 12.21.,25.

Nézzük most meg a helyi gyülekezetek vezetése mellett a másik igen fontos kérdést, hogy mit ír a Biblia több helyi gyülekezet együttes irányításáról. Olvassuk figyelmesen az Apostolok cselekedeteit és Pál leveleit.

Azok a gyülekezetek, amelyek Pál apostol felügyelete alá tartoztak egy apostoli körzetnek tekinthetők. Lásd a mellékelt bibliai modellt. Több helyi gyülekezet „felügyelete”, a Biblia szerint, egy apostoli csoportnak a feladata, mint ahogyan azt nagyon jól látjuk Pál apostol körül kialakult munkacsoport esetén. (Pál, Silás, Timótheus, Titus, Márk stb.)

Látjuk tehát, hogy

- egyrészt a helyi gyülekezetek az alapok lerakása, valamint a vének kijelölése után a vének felügyelete alatt működnek,
- másrészt viszont több helyi gyülekezet felügyeletét, építését egy apostoli csoport látja el.

Apostoli csoport feladata

A Bibliát tanulmányozva láthatjuk, hogy egy apostoli csoport feladata a következő:

- új gyülekezetek létrehozása (evangelizálás, igei alapok lerakása) lásd: Pál evangelizációs körútjai, több hónapos tartózkodás egy-egy gyülekezetben,
- a helyi gyülekezetek véneinek kijelölése (Titus 1.5.),
- az evangélium, a tanítások tisztasága feletti őrködés, szellemi iránymutatás és eligazítás kritikus kérdésekben (Pál apostol gyülekezeteknek írt levelei)
- a helyi gyülekezetekben hiánypótló szolgálatok betöltése, (pl. intés, tanítás, evangelizálás)

Az apostoli irányítás módja:

- nincs állandó székhely (a szolgálók azok, akik utaznak a helyi gyülekezetekhez és nem fordítva)

- személyes látogatások, szolgálók kiküldése, visszahívása
- helyi gyülekezeteknek írt apostoli levelek
- személyes levelek szolgáló munkatársaknak
(Pál levele Titushoz, Timótheushoz)

Nézzük most meg kik azok, akik a Biblia szerint a gyülekezetek építésében, tehát az apostoli csoport munkájában olyan nagy szerepet játszanak.

Biblikus szolgálatok és azok jellemzői

Pál apostolnak az efézusi gyülekezethez írt levélében, mint azt már korábban megvizsgáltuk, a következőket olvashatjuk:

„És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul; a szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére; ...

Akiből az egész test, szép renddel egyberakotván és egybeszerkesztvén az Ő segedelmének minden kapcsával, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek növekedését a maga felépítésére szeretetben.”

Efézus 4.11-16.

A Biblia többféle szolgálatról beszél, amelyek a gyülekezetek építését szolgálják, amelyek a következők: apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók.

Szomorú, hogy ezek a biblikus szolgálatok ma alig lelhetők fel és csodálkozunk, hogy nem úgy épül az Egyház, ahogyan kellene.

Mi jellemző ma ezekre a szolgálatokra? Ma, mint egy látványos, sikeres szolgálat működik az evangélista szolgálat az egész világon. A „pásztori szolgálat” többnyire, mint egyszemélyi gyülekezetvezető terjedt el sok helyen, elcsökevényesítve ezáltal a helyi gyülekezetek vezetésében kulcsponti szerepet játszó vének (presbiterek) szolgálatát. Esetenként találkozunk gyülekezetektől független tanítókkal esetleg prófétákkal, de apostolnak - talán álszerénységből - kevesen merik magukat nevezni. A Bibliában található apostolok a legnagyobb természetességgel nevezik magukat annak amik, de ezzel együtt Pálnak is bizonygatnia kellett, hogy ő valóban apostol. A legnagyobb gond talán az, hogy mintha elfelejtkeztünk volna róla, hogy az apostoli szolgálat ma is létezik. Pásztori leveleket szokás emlegetni még az apostoli levelek helyett is. A modern teológia száműzte az apostolt a mai Egyházból. Sajnos az a szomorú helyzet állt elő, hogy az egyszemélyi vezetésre épülő pásztori rendszerben az apostol számára nem maradt szolgálati tér. Pedig az, hogy „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz” az arra is vonatkozik, hogy Ő ma is ad minden szolgálatot, beleértve az apostolt is.

Nagyon fontos lenne, hogy az Egyházban ma tapasztalható torz állapot felszámolható legyen, hogy ismerjük fel, nevezzük a nevéen, és a Bibliában leírt tartalommal kezdjenek működni ezek a szolgálatok.

Ne felejtjük el, hogy az Egyház az apostolok és próféták alapkövén épül, és nem a pásztorok és evangélisták szolgálatán alapul. A legfontosabb az, hogy a helyi gyülekezetek biblikus módon, presbiterek vezetésével működjenek föléljük rendelt vezető nélkül, és a Krisztus Egyházának építése szempontjából váljon nyilvánvalóvá,

hogy kik az apostolok, a próféták, a pásztorok, az evangélisták a tanítók. Nagyon fontos, hogy felismerjük a biblikus szolgálatokat. Ehhez tekintsük át röviden a különböző biblikus szolgálatok jellemzőit:

Az apostol (követ, küldött, „misszionárius”)

Feladata: Minden szolgálati ajándékot magába foglal.
1 Kor. 3.10., Ef. 2.20.

- képesség gyülekezetek alapítására (1 Kor. 9.2.),
- gyülekezetek alapjainak lerakása,
- az általa alapított gyülekezetek szellemi vezetője.

A próféta (látó, írásmagyarázó, őrálló, intő)

Feladata: Szent Szellem által közölt dolgokat szól!
2 Pét. 1.21., Jak. 5.10.

- a jelenre, és a jövőre,
- személyekre, és történelmi eseményekre vonatkozóan,
- kijelentései, látomásai vannak, amit meg kell ítélni (az ószövetségi és újszövetségi próféta státusza különböző, akkor az apostoli szolgálat nem létezett!),
- nem diktatórikus vezető, inkább tanácsadó,
- nem kap mindenre kijelentést (nem jós!),
- prófétai szolgálat több, mint prófétálás (feladata nemcsak ismeret közlése, hanem sokszor kellemetlenséggel járó, esetenként veszélyes megbízás végrehajtása).

Evangélista (prédikátor)

Feladata: a jó hír küldöttje

- megtérés, üdvösség hirdetése,
- Jézust prédikálja bármely igéből kiindulva,
- közvetlen felkenetése van Istentől (lásd Filep),
- csodatévő erők és gyógyítás ajándékával rendelkezik,
- az egyént döntésre (megtérésre) tudja vezetni,
- többnyire ő meríti be a megtérteket,
- nem tud viszont gyülekezetet alapítani, ezért szüksége van másokra.

Pásztor (vén, püspök, presbiter, elöljáró)

Feladata: a nyáj gondviselése

- felvigyázók (felügyeletet gyakorolnak a nyáj felett),
- példaképei a nyájnak,
- a gyülekezet munkájának irányítása, képviselése,
- intés, szolgálat a betegek felé.

Tanító

Feladata: táplálás (öntözés)

- Istentől felkenetése van, nem „száraz”,
- sokszor más szolgálattal együtt működik,
- készség a tanulásra (értelem alázatossága).

A szolgálatba állás feltételei:

- Isteni elhívás, elhívás felismerése
(szellemünkben való meggyőződés, Isten szól az ember szelleméhez álom, látomás, kijelentés által),
- visszaigazolás mások kijelentése által,
- szolgálati ajándékokkal való felruházás,
- hűség az elhíváshoz (odaszentelés),
- engedelmesség Isten akaratának.

Fontos, hogy minden szolgáló a saját szolgálatában és a saját mértéke szerint munkálkodjon. Ha hiszünk az Igének, akkor ezek a szolgálatok működnek ma is, legfeljebb valamilyen eltorzult formában és nem nevezzük azokat a nevén.

Felvetődik a kérdés, hogy van-e garancia arra, hogy az apostoli felügyelet ill. vének vezetése mellett nem távozik-e el a Szentlélek a gyülekezetből, vagy egyes előjárók nem esnek-e ki a Szentlélek vezetéséből? Erre garancia NINCS, de ebben az esetben is megmutatkozik Isten bölcsessége, amikor a Szentlélek által több személyen keresztül akarja Isten vezetni az ő népét.

„Ezt pedig tudotokra adván, nem dicsérlek, hogy nem haszonnal, hanem kárral gyűltök egybe. Mert először is, mikor egybegyűltök a gyülekezetben, hallom, hogy szakadások vannak köztetek; és valami részben hiszem is. Mert szükség, hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek ti köztetek.”

1 Kor. 11.17-19.

Mit jelent ez? Azt, hogy a Szentlélek vezetése alól kiesett és oda visszakerülni nem tudó vének az őket emberi módon pártoló tagokkal együtt szakadjanak le az élő részről. Ha már csak kárnak tudnak összegyűlni, akkor inkább szakadjanak szét. Így az élő rész tovább élhet, a halott rész pedig nem akadályozza az élőét. Ez Isten bölcsessége. Istennek halott gyülekezetre, amelyben nincs ott a Szentlélek - és Isten neve alatt a hívőket üldözik - nincs szükség. Az ilyen rosszabb, mintha nem lenne. A szakadások, amit mi emberileg sajnálatos eseménynek gondolunk, és mindenáron megakadályozni igyekszünk, az Isten üdvtervének része, és szükségeses jó, aminek be kell következnie, mert csak így maradhat fenn az evangéliumot továbbadni képes élő gyülekezet.

Hamis szolgálatok

Ha vannak Bibliikus szolgálatok, akkor vannak hamis szolgálatok is. Melyek ezek a szolgálatok:

- pásztor, mint egy helyi gyülekezet egyszemélyi vezetője
- vezető lelkész, aki tulajdonképpen „főpásztor” és több pásztor előljárója (főnöke)
- lelkigondozó
- szabadító szolgálat
- stb.

Az első hamis szolgálat a korábban részletesen tárgyalt vének általi helyi gyülekezetvezetés, második hamis szolgálat pedig az apostol eltorzult, nem Bibliikus formája.

A lelkipendozó és szabadító szolgálat pedig egy „csökkentett hatáskörrel működő tanítvány” szolgálatának felelnek meg.

Mi a baj ezekkel a szolgálatokkal? A lelkipendozó a lelki embert erősíti, ami egy bizonyos mértékig helyes, mert a lélek megerősítése is szükséges az erős szellemi dolgok elhordozásához, de ennek túlhangsúlyozása, lelki keresztyének kialakulásához vezet.

A szabadítás jó dolog és igei, de önálló szolgálat rangjára emelése túlhangsúlyozás hibáját eredményezi. Akinek ilyen „szolgálat” van, ott is ördögöt lát, ahol nem kellene és ez személyiség zavarhoz fog vezetni és egy idő után neki lesz szüksége szabadításra.

Hiba önmagában az, hogy olyan „szolgálatok” alakulnak ki és olyan nevekkel látjuk el, ami a Bibliában nem létezik. Így az Ige nem válik érthetővé számunkra és eltorzulnak a Bibliikus szolgálatok.

Ilyen értelemben nem kell ragaszkodnunk az Igéhez? Honnan van bátorságunk más szolgálatokat kitalálni, mint amiről az Ige ír! Az itt nem részletezett egyéb szolgálatok (segítő, könyörülő, adakozó stb.) szintén a tanítványok hatalmával kell, hogy rendelkezzenek.

10. A szolgálatok együttműködése (házépítés példája)

Isten nagy bölcsességgel teremtette meg Krisztus Testét, az Egyházat. Ahogyan azt a neve is mutatja; Isten Egyháza egy és oszthatatlan. Isten nem különálló felekezeti „egyházakat” teremtett, ezek legfeljebb a szakadás állapotának jellemzői. Isten Igéje, amikor az *Egyház* építéséről beszél, sokszor a *házépítés* hasonlatát használja fel a megértés elősegítésére. Az Egyháznak vannak szolgálói, vannak kövei, amelyek beépülnek Isten házába. Amikor evangelizálunk, akkor köveket gyűjtünk ennek a háznak az építéséhez. *Ez a házépítés 2000 évvel ezelőtt kezdődött és ezt építjük ma is. Ez a ház egy hatalmas ház. Ennek a háznak az egyik sarka Jeruzsálemben van - „szegletkövet helyezek le a Sionban” - a másik vége pedig a Föld végső határa.*

Aki már épített házat az tudja, hogy annak szabályai vannak. Az ember nem úgy kezdi a házépítést, hogy

- nem tudja hol lesz,
- milyen lesz,
- valamint elkezd mindenféle anyagokat vásárolni, amit úgy gondolja, hogy bizonyára kellenek a házépítéshez,
- azután minden szaktudás nélkül elkezd építkezni,

Nem kell mester, nem kell terv, érték én hozzá, majd én megcsinálom.

Sajnos nagyon sokan ilyen „kontár” módon építkeznek ma. Kis viskókat, házakat lehet így építeni, ami ideig - óráig megáll, de egy olyan hatalmas házat, aminek az

egyik vége Jeruzsálemben a másik vége pedig a Föld végső határa, nem célszerű így építeni. Ehhez mesterek, szakemberek kellenek. Ha nagy házat és szakszerűen akarunk építeni, akkor jó ha tudjuk, hogy

- hová fogunk építeni, milyen fekvésű a telek?
(Isten hogyan vezet bennünket az evangelizálásban)
- mit akarunk építeni; új ház, ráépítés vagy bővítés?
- van tervünk (látásunk) az adott helyre vonatkozóan?
- ha van terv, akkor kell egy jó építőmester (apostol), aki meg tudja azt valósítani.

A munkálatokat az építőmester irányítja és hangolja össze, és ő az, aki a ház alapját lerakja.

„...mint bölcs építőmester, fundamentumot vetettem,
de más épít rá ...”
1. Kor. 3.10.

Az építőmester nem egy egyszemélyes vállalkozó, hanem vannak munkatársai. Tudja, milyen szakemberek kellenek a házépítéshez és tudja kinek mi a feladata. Ismeri a jó szakembereket. Tudja ki a jó kőműves, ács, tetőfedő, anyagbeszerző,... stb. Közülük válogatja össze azt a munkabrigádöt (szolgáló csapatot), amivel el lehet kezdeni, és be is lehet fejezni az építkezést. Ez az építőmester nagyon bölcs, mert

- tudja, hogy mivel jár egy házépítés,
- nem egyedül akar elvégezni mindent,
- tudja, kinek mi a dolga, és mi, mikor következnek.

Tudja, hogy először az alapokat kell lerakni, és ehhez mélyre kell ásni. Sziklás, kemény talajt kell keresni, amire lehet alapot építeni. Az Egyház az apostolok és próféták alapkövén épül, és a szegletkő maga Jézus Krisztus (Efézus 2.20.). Az Egyház építéskor, ahogyan egy ház építéskor is, először mindig az alapokat kell lerakni, ill. megvizsgálni, hogy az alap elég erős-e a ráépítéshez. Ha ránézünk egy házra, az alapból nem látunk semmit, csak az látszik, hogy a föld színétől kezdődik az épület. Ha valaki ennek a látványnak az alapján kezdene el építeni egy házat, az kihagyná az alapot, mert az nem látszik, és úgy gondolja nincs is rá szükség, de ezzel nagy hibát követne el. Az alap nem látható, de a ház legfontosabb része.

Először az alapot kell lerakni, és annál ott van a tervező (próféta) és a bölcs építőmester (az apostol) is. Az alapok lerakása után a mester a falrakást már másra, a *tanítóra* bízta;

„...mint bölcs építőmester fundamentumot vettem,
de más épít rá.” 1 Kor. 3.10.

„Én plántáltam, *Apollós öntözött*, de Isten adja a növekedést.” 1 Kor. 3.6.

Az apostol, amikor az alapok lerakása már megtörtént és már nincs rá szükség azon a helyen, elmegy egy másik építkezéshez, ahol szintén alapozás van. Neki ott jelen kell lenni. Közben figyel arra, hogyan haladnak az előző helyen az építkezéssel és időben oda fogja küldeni azt a szakembert, akire a következő munkához szükség lesz.

Amikor a falak állnak az apostol beállítja a tetőfedőket. A ház befejező része a tető elkészítése, ami védi, óvja az épületet a külső behatásoktól. Ez a munka a vének beállításának felel meg. Ők azok, akik védik és óvják a már kész gyülekezetet.

„Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájjára, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérevel szerzett.” Csel. 20.28.

Mint látjuk, az Ige szépen leírja a házépítés példáján keresztül, hogyan kell építeni az Egyházat. Kontár munkával kisebb házakat lehet építeni és az ideig - óráig áll, de amikor az első komolyabb vihar (támadás) jön, repedések (szakadások) történnek. Erős alapokon álló épület a viharban is kiállja a próbát, de amely nem ilyen az összedől. A bölcs apostol előrelátó és olyan alapot épít, ami kiállja a próbákat.

„Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a kősziklára építette az ő házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütöttek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építetett. És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fövényre építette házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütöttek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása.” Máté 7.24-27.

Az Egyházban sok ma a kontár munka. Nem sok jelt látni az Ige szerint való építkezésnek. Úgy látszik, hogy *az Egyház épülete ma alapok* (apostolok és próféták) *nélküli, fövenyre épített ház*, ami ha jön az árvíz és fújnak a szelek össze fog omlani. Isten hosszútűrése és kegyelme az, ami a jelenlegi helyzet ellenére is megtartja az Egyházat; de az utolsó aratás előtt nagy viharfelhők tornyosulnak, amelyek az Egyháznak a jelenlegi - alapok nélküli - helyzetében nagy veszteségeket fognak okozni.

„... és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása”. Mát. 7.27.

11. Az Egyház helyreállítása

Újból fel kell fedeznünk az igében, hogy

- a Szentlélek minden testre kitöltetett,
- minden hívő pap,
- minden hívő az első kiküldött tanítványok hatalmával rendelkezik,
- Jézus Krisztus az egyetlen főpásztor, aki a feje az Egyháznak,
- minden biblikus szolgálat kell, hogy működjön ma is,
- az apostolok és próféták alapkövén kell, hogy épüljön az Egyház,
- fel kell ismerni ezeket a szolgálatokat, és teret kell hagyni működésüknek, de ehhez az egyszemélyi vezetés nem biblikus gyakorlatának felszámolásán keresztül vezet az út. Isten útjai bölcsék és könyörületesek, Ő adjon erre jó megoldást.

Ma Isten megszólaltatja ismét a prófétákat, mint ahogyan az az Ő tervében mindig lenni szokott, amikor valami jelentős dolog fog történni.

„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak.”
Ámós. 3.7.

Az utóbbi néhány évben egymás után jelentek meg prófétai írások az Egyház helyreállításáról. A prófétai beszéd olyan, mint a világító szövétnek, amelyre jól tesszük, ha figyelünk! Mint, ahogyan Keresztelő Jánost

használta Isten a nép felkészítésére és a Messiás útjának előkészítésére, úgy használja Isten napjainkban a prófétákat, hogy felkészítse általuk az Ő népét a következő időszak nagy változásaira:

- az egyházi elöljárók helyreállítására,
- a nem Istentől való vallásos dolgok lerombolására,
- az apostoli szolgálatok helyreállítására.

Ilyen útegyenető próféták többek között Rick Joyner és David Minor, akik próféciájukban felvillantják azt az utat, ahogyan Isten helyre akarja állítani az Egyházat:

- a SZENTSÉG SZELE söpör végig az Egyházon és lerombolja mindazt, ami nem Istentől származik,
- ledönti az emberi királyságokat és lerombolja mindazokat a szervezeteket, amelyeket az Úr nevében emeltek ugyan, de nem sok közülük van az Úrhoz,
- lerombolja a vezetők emelte felekezeti falakat, és Jézus Krisztusban egyesíti a hívőket,
- akik nem kapaszkodnak elég erősen Jézusba, hanem valami másba, azok el fognak sodródni,
- egységes vezetőség (presbitérium) alakul a városokban és a nép csodálni fogja Isten népét,
- Isten rendkívüli csodákkal tesz bizonyosságot választott, immár egységes népe mellett,
- a Bibliikus szolgálatok helyreállításával és az apostolok beállításával egy újfajta vezetőség jön létre, akik az utolsó napok nagy felfordulása közepette is Isten előtt való nagy alázatban és egységben urai tudnak maradni a káosznak, ami az egész világra eljön.

Isten így készíti fel népét arra a nagy aratásra, ami Jézus visszajövele előtt fog megtörténni, mert az Egyház a mai helyzetében ennek a feladatnak nem tudna megfelelni. Buzduljunk fel, hogy legyen a mi lámpásunkban is olaj és ne legyünk balga szüzek, amikor az Úr visszajön, sokak számára olyan váratlanul, mint ahogy a tolvaj jön el.

Imádkozzunk, hogy éberek maradjunk, és az Úr munkában találjon bennünket.

12. Új tömlő, egyetemes papság, tanítványság

Az első Pünkösdkor történt valami. A világ minden tájáról összegyűlt zsidók, kik látták azokat az embereket, akikre leszállt Isten szelleme; azt mondták, úgy néztek ki, mint akik édes bortól részegedtek meg. Csodálkoztak rajtuk, ahogy viselkedtek, és amiket cselekedtek.

Az újbor másképpen viselkedik, mint az óbor. Az óborhoz jó a régi tömlő, de az újborhoz új tömlő kell. Az új tömlőt nem akármivel, hanem a Szentlélek erejével kell megtölteni. „El ne mozduljatok Jeruzsálemből addig, amíg el nem küldöm rátok az Atya ígérését” ... „és amikor a Szentlélek eljön rátok vesztek erőt, és lesztek nekem tanúim.” Az evangéliumot csak a Szentlélek erejével lehet hirdetni. Az új tömlő az, ami be tudja fogadni az újbort. *Isten Szelleme Pünkösöd óta nemcsak bennünk, a mi testünkkel cselekedett valamit, hanem cselekedett valamit az egész Egyházzal is. Valami új kezdődött az Egyházban is.* Testünk a Szentlélek temploma, és mi mint élő kövek beépülünk ebbe az Egyházba. „Mint élő kövek épüljete fel lelki házzá”.

Ahhoz, hogy Isten terve szerint dinamikusán, és egészséges test mintájára tudjon épülni az Egyház; látható, hogy a Szentlélek ajándékainak biblikus működéséhez szükséges, hogy a szolgálatok is biblikus rend szerint működjenek. Ehhez a világból átvett, és az Egyházban ma is elterjedt szervezeti keretek nem alkalmasak, mert *„senki sem tölti az újbort régi tömlőkbe;* mert különben az újbor megszakasztja a tömlőt, és a bor kiömöl, és a

tömlők is elvesznek. Hanem *az újbort új tömlőkbe kell tölteni*, és mind a kettő megmarad.” Márk 2.22.

Halott „Egyház” tud vegetálni régi keretek között, de az erővel és hatalommal felruházott, tanítványok seregéből álló kihívottak gyülekezetének új tömlőre (új keretekre) van szüksége, mert a régit szétfeszíti. A legkülönbözőbb nevekkel ellátott, egyszemélyi vezetésű keresztyén szervezetek egyik legnagyobb hibája, hogy

- csak egy személy - pásztor, gyülekezet vezető - az, akin keresztül Isten többnyire szól, mert különben a hivatalban álló vezető kezéből kicsúszik az irányítás,
- az egyszemélyes pásztorlás kizárja, és lehetetlenné teszi az apostol működését, lezárva azt a csatornát, amelyen az apostol felügyeli a gyülekezet, mert az a gyülekezet életébe való külső beavatkozásnak minősülne.

A Püünkösdkor létrejött Egyház az Újszövetség alapján jött létre, megszüntetve az Ószövetség idején szokásos gyakorlatot, a főpapi rendszert.

Az Isten szerint való Egyházban

- *minden újjászületett hívő* közvetlenül Isten által felszentelt *pap*, nem hallgató, hanem szolgáló,

„Ti pedig választott nemzetség, *királyi papság*, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” 1 Péter 2.9.

„Mikor egybegyűltök, *mindenkinek* van zsolttára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindezek épülésre legyenek.”
1 Kor. 14.26.

- minden hívő az első kiküldött tanítványok hatalmával rendelkezik.

Isten elsősorban nem mennyiségi, hanem minőségi szemléletű. Ezt példázza Gedeon csapata is. Nem gyülekezeti nyilvántartásban szereplő gyülekezeti tagokra van szüksége az Egyháznak, hanem arra, hogy *„tegyetek tanítványokká minden népet az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, hogy megtartsák mindazt, amire én tanítottalak benneteket.”*

Mi volt az, amire Jézus megtanította, és a Szentlélek által ma is megtanítja a tanítványokat? Mi volt, és kell, hogy legyen ma is az a hatalom, amellyel Jézus a tanítványokat (először a 12-t, majd a 70-et) felruházta, és a fenti ige alapján bennünket is felruház ?

A tanítványok hatalma - Jézus nevében - azóta sem változott, mert tudjuk, hogy „Jézus tegnap, ma és örökké ugyanaz”. Ez a hatalom: betegek gyógyítása, halottak feltámasztása és démonok kiűzése.

Az a 120 tanítvány, aki Jézus halála után együtt imádkozott Pünkösöd után a Szentlélek erejével felruházva egy emberöltő alatt felforgatta a világot. Erre az erőre és hatalomra van ma is szükség minden hívő életében, hogy az evangélium úgy tudjon terjedni, ahogyan azt Jézus a missziós parancsban ránk hagyta. *A hívők hitben és ismeretben való növekedésének célja a tanítvánnyá válás.*

Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik:

- az én nevemben ördögöket űznek,
- új nyelveken szólnak,
- kígyókat vesznek fel,
- és ha valami halálosat isznak, meg nem árt nekik,
- betegekre vetik kezeiket és meggyógyulnak.

Fel kell ismerni, hogy a mai „főpapok” által a gyülekezetnek bemutatott egyszemélyes szolgálatok, esetenként áldozatok, ószövetségi minták. Isten azért rendelte az Újszövetség - a Szentlélek kitöltetésének - időszakában az apostoli, prófétai stb. szolgálatokat, hogy felkészítsék a szenteket a szolgálatra. Isten Egyháza nem passzív gyülekezeti tagokból áll, akik felé állandóan szolgálnak, hanem tanítványokból, akik kivétel nélkül maguk is szolgálnak a kapott kegyelmi ajándékok mértéke szerint.

A lelkileg sérült gyülekezeti tagok helyreállítása fontos feladat, de a tagok túlzott lelki gondozása, a lelki ember megerősödéséhez vezethet, ami érzelmileg kötődő, lelki keresztyéneket nevel. Szellemileg szabad, független érett keresztyénekre, tanítványokra van szüksége az Egyháznak.

13. Az elhívás

Mi az elhívás? Mi a különbség és a kapcsolat

- a Szentlélek ajándékai,
- a szolgálatok,
- és az elhívás között?

A különbségeket, kapcsolatukat és tartalmukat az 1. és 2. mellékletben található ábrák érzékeltetik.

A *Szentlélek ajándékai* olyan, nem természetes emberi képességek, amellyel Isten ruházza fel az Ő tetszése szerint mindazokat a Lélek által újjászületett hívőket, akik Isten akaratának engedelmeskednek. Isten kegyelme, hogy melyik ajándékot kiben, mikor akarja működtetni. Az ajándékok nem a mi dicsőségünkre és szórakozásunkra adattak, hanem azért, hogy ezekkel az Egyház építését szolgáljuk.

A *szolgálat* egy olyan szolgálati terület (munkakör), amelyben mindenki a kapott ajándékaival munkálkodik. Követve a mellékletben felsorolt ajándékokat és szolgálatokat, valamint emlékezve a Bibliában leírt ismertebb szolgálók életére megfigyelhetjük, hogy bizonyos szolgálatokban melyek azok az ajándékok, amelyek leginkább működnek.

Az *elhívás* a hívőnek az életcélja, amelynek elvégzésére Isten személy szerint őt hívta el. Néhány Ige az elhívással kapcsolatban:

„Mikor azért azok szolgálának az Úrnak, és böjtölnek, monda a Szentlélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust *a munkára, amelyre én őket elhívtam.*”

Csel. 13.2.

„*Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és a kiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.*” Róma 8.30.

„Csak amint kinek-kinek adta az Isten, *amint kit-kit elhívott az Úr, úgy járjon.* És minden gyülekezetben így rendelkezem.” 1 Kor. 7.17.

„Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy *járjatok úgy, mint illik elhívásokatokhoz, mellyel elhívattatok*” Efézus 4.1.

Sok dolgot cselekedtek életükben a következő hithősök, de mindegyiknek volt a saját személyére szabott feladata, amelyet neki kellett elvégezni. Volt, akinek ez maradéktalanul sikerült, volt, akinek nem. Nézzünk példákat, mi volt a következő személyek elhívása:

Jézus elhívása

Meghalt a mi bűneinkért, hogy nekünk örök éltünk legyen. *Megváltó volt.* Ez rajta kívül senki másnak nem volt elhívása.

„Mert *az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul másokért.*” Márk 10.45.

Jézus a testté lett Ige, Isten Fia, aki mindenben példát adott nekünk, hogyan kell Isten akarata szerint cselekedni.

„Mert példát adtam nektek, hogy miképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek” János 13.15.

Mária elhívása

Megszülni, és tisztességgel felnevelni a megváltó Jézus Krisztust.

„És íme fogansz a te méhedben és szülsz fiat, és nevezd az ő nevét, JÉZUSNAK. Ez nagy lesz, és a Magaságos Fiának nevezik, és neki adja az Úr Isten a Dávidnak az ő atyjának királyi székét.” Luk. 1.31-32.

Ábrahám elhívása

Egy Isten által kihívott nép atyjává lenni.

„És monda az Úr Ábrahámnak: *Eredj ki a te földedről és a te rokonaid közül és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok neked. És nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldássá leszel.*” 1. Mózes 12.1-2.

József elhívása

Megmenteni a zsidó népet a nagy éhínség idején.

„...ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok, mert *a ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek.*”
1 Mózes 45.5.

Mózes elhívása

A zsidó nép kivezetése az egyiptomi fogságból.

„Most azért *elküldelek téged a fáraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Egyiptomból*”
1 Mózes 3.10.

Pál apostol elhívása

Az evangélium hirdetése a pogányok, királyok és Izrael fiai felé.

„Az Úr pedig monda néki: Kelj fel, és menj be a városba, és majd *megmondják néked, mit kell cselekedned.*”
Csel. 9.6.

„Monda pedig néki az Úr (Anániást küldi Saulhoz): Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy *hordozza az én nevemet a pogányok és királyok és Izrael fiai előtt.*”
Csel. 9.15.

Jó néhány példán keresztül megnézhetnénk még, hogyan adta meg Isten egy-egy szolgájának elhívását. Érdeemes viszont a fenti példák alapján megnézni a következőket:

- egy jól körülhatárolt feladatot kapott minden szolgáló,
- többnyire már hívó életük legelején megkapták elhívásukat, amely állandóan előttük lebegett, és tudták mit kell betölteniük, ezért nem tévesztették szemük elől a célt, és tudtak küzdeni érte,
- így volt idejük kellőképpen felkészülni elhívásuk betöltésére,
- a személyre szóló feladat elvégzése életüknek ill. szolgálati idejüknek egy viszonylag rövid szakasza volt,
- sokszor egészen hosszú, próbákkal teli felkészítés után érkezik el az ideje annak, hogy a szolgálók a tényleges elhívásukba be tudjanak lépni.

Nézzünk néhány példát a Bibliából:

- Jézus kb. 30 éves korában kezdi el szolgálatát és mindössze 3 évig tart,
- József sok kísértés és évekig tartó börtön után lép be elhívásába, amelyet Isten látásban mutatott meg neki, egészen fiatal korában,
- Mózes 40 évi sivatagi felkészítés után 80 évesen lép be elhívásába és kb. 40 évig tart elhívásának teljesítése,
- Pál apostolnak - megtérését követően, Damaszkuszban - Anániáson keresztül jelentette ki Isten az elhívását, de azután még több mint 10 évig visszavonultan élt Tarsuszban, amíg Barnabás érte nem ment, és el nem vitte Antiókhíába. Innen Barnabással együtt a Szentlélek kijelentése alapján küldték ki arra a feladatra, amelyre Isten már korábban elhívta.

Látjuk tehát, hogy milyen fontos az elhívás pontos ismerete, amelyet a Szentlélek személyenként eltérő módon hoz tudomásunkra. Legyünk türelemmel, és örömmel tartsuk a különböző kísértéseket, amelyekkel Isten felkészít bennünket az elhívásunk betöltésére.

Figyeljünk arra, hogy jól időzített legyen az elhívásunkba való belépés.

- Mózes első próbálkozása elég testesre sikerült és csak az egyiptomit tudta leütni és menekülnie kellett.
- Pál apostol rögtön megtérése után - ismerve az elhívását
 - Damaszkuszban azonnal munkához látott - erről a 3 évi szolgálatról nem sok emlékünknél maradt -, és a végén el kellett menekülnie.
- Jézus rászólt az anyjára, Máriára a kánai menyegzőn - amikor a vizet borrá változtatta - jelezve, hogy nem jött még el az ő ideje.

Legyen kitartásunk a ránk bízott feladatot maradéktalanul végrehajtani.

- *Voltak, akik az életük végén kiestek elhívásukból; nem teljesítették maradéktalanul küldetésüket (Mózes, Gedeon, Sámson).*
- *Voltak, akiknek sikerült maradéktalanul betölteni elhívásukat (Jézus: „Elvégeztetett”; Mária; Ábrahám; Pál apostol)*

„Mivelhogy az ő Isteni ereje *mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való*, annak megismerése által, aki minket a *saját dicsőségével és hatalmával elhívott.*”
2 Pét. 1.3.

„Annak okáért atyámfiái igyekeztek inkább a ti elhívásokat és kiválasztásokat erőssé tenni, mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemeneteletek.”

2 Péter 1.10-11.

Hány hívő ismeri ma a saját elhívását? Ez nem valami mellékes dolog, hanem az életünk célja, ami miatt Isten kiválasztott bennünket.

Hogyan tudjuk elvégezni a munkát, ha nem tudjuk, hogy Isten mit bízott ránk? Ha nem tudja valaki az elhívását, kérje Istentől, és ki fogja jelenteni neki.

Utószó

A Krisztus Testének helyreállítása, a szolgálatok biblikus rend szerinti működése legalább olyan fontos az evangélium világméretű terjedése szempontjából, mint a múlt század végén a Szentlélekkel való betöltekezésnek az újbóli felismerése.

Újból fel kell fedeznünk az Igében, hogy mi a gyülekezet, melyek a biblikus szolgálatok és minden biblikus szolgálat kell, hogy működjön ma is. Fel kell ismerni azokat, és teret kell hagyni működésüknek. Szükséges, hogy a mai kor apostolai és prófétái felismerjék és felvállalják a sokszor nem éppen látványos, de annál több fáradtsággal és esetenként kellemetlenséggel és szerényebb megélhetéssel járó szolgálatukat.

Hiszem, hogy a megújult keresztyének között ill. a karizmatikus mozgalomban egy új irányzat fog megerősödni. A zajos, időnként zavaros áradás után egy tisztább folyású, több jó gyümölcsöt termő időszak következik. Az áldások kikövetelése, a jelek és csodák hajszolása helyett, a szeretettel együttműködő hit és a szentség kerül a középpontba.

Ez sokakat megráz és kibillent a megszokott egyensúlyából. Ebből adódóan sokakat elsodor, és akik nem tudnak alkalmazkodni az új helyzethez, nem fogják megtalálni a helyüket. Ha valaki nem tanul meg közvetlenül Istenbe kapaszkodni emberek helyett, az nagy veszélybe kerül. Figyeljünk a Szentlélek mozgására és vegyük észre, hogy a mostani időkben, hogyan munkálkodik a Szentlélek és mi Isten akarata.

Figyeljünk azokra az apostolokra és prófétákra, akiket ma is elhív Isten, és szól hozzánk rajtuk keresztül.

Nehogy abba a hibába essünk, hogy „megöljük őket”. Hagyjuk, és ne akadályozzuk Isten tervének kibontakozását, hogy Jézus Krisztus, akinek visszajövetelét nagyon várjuk, minél előbb jöhessen el az Ő dicsőséges menyasszonyáért. Ez a dicsőséges menyasszony Krisztus Teszte, minden szeplő és sömörögzés nélkül való, amelyben a tagok szeretetben és egységben vannak.

Felhasznált irodalom

Derek Prince: Az önátadás kegyelme
A keresztyénség hat alaptanítása

William Mac Donald: Krisztus és a gyülekezete

Roberts Liardon: Az utolsó lépés
A hit emberei

William K. Kay: Prófétáj

Lester Sumrall: Életem

A. T. Jones: Polgári kormányzatok és vallás

Juan Carlos Ortiz: A szolgáló tanítványság útja

Francis A. Schaeffer: Ismertetőjelük a szeretet

E. H. Broadbent: Zarándok gyülekezete

Watchman Nee bizonyágtételei

Rick Joyner: Krisztus ítélőszéke előtt

Betlehem Alapítvány: Három prófécia

Mellékletek

AJÁNDÉKOK ÉS SZOLGÁLATOK

1. Kor. 12. 1-31

Ajándékok

Természetfeletti képességek
a Szent Szellem által

Bölcsesség beszéde
Tudomány beszéde
Prófétálás *
Gyógyítás ajándéka
Csodatévő erők
Hit ajándéka
Szellemek megítélése
Nyelvek nemei
Nyelvek magyarázata

szolgálat munkájára,
szentek tökéletesítésére,
a test építésére.

Szolgálatok

„Munkakör”, amelyben
munkálkodunk 1. Kor. 12.28.

1 Apostolok
2 Próféták
3 Evangélisták
4 Tanítók
5 Csodatévő erők
6 Gyógyításnak ajándékai
7 Kormányok
8 Gyámolok
9 Nyelvek nemei

„A Lelki ajándékokra nézve pedig **nem akarom atyámiai, hogy tudatlanok legyetek.**”

* „**Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra...**”

„Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki ajándékokat,
leginkább pedig, hogy profétáljatok.”

1. Kor. 12.1.

1. Kor. 12.31.

1. Kor. 14.1.

APOSTOLI KÖRZET

